

Posledné slovo – Záverečná reč

Komunistická strana Československa bola v rokoch 1948-1989 zločinecká organizácia. Jej politická polícia, ktorá sa nazývala štátna bezpečnosť mala obrovskú moc, ktorá samotným pohlavárom tejto strany nekontrolovateľne prerástla cez hlavu. Náčelník štátnej bezpečnosti nepodliehal ani pod vládu ČSSR, ani pod Federálne zhromaždenie ČSSR. Náčelník štátnej bezpečnosti bol podriadený priamo KGB.

Náčelník vyšetrovacieho tímu prípadu Cervanová mjr. Miloš Jiskra narodený 23.10.1933 bol príslušníkom štátnej bezpečnosti, evidovaný v zväzku č. 12062. Tohto eštébaka riadil a kontroloval generál Pješčak, hlavný ideológ kauzy Cervanová.

Obžaloba, ktorú tu predniesol krajský prokurátor je hanebný dokument. Je to socialistický realizmus, ktorý dala dohromady štátna bezpečnosť. Tento dokument neobsahuje jediný objektívny dôkazový materiál, ktorý by svedčil o vine čo len jedného z obžalovaných. Obsahuje len „reťazové doznania“, teda „hodnoty“ Vyšinského teórie viny, symptomatické pre komunizmus a procesy 50-tich rokov.

Na základe takých dôkazov, aké obsahuje tu prečítaná obžaloba by dnes nikde na svete nikoho nepostavili ani len pred súd. Nikde na svete v novodobej histórii nesúdia súdy nikoho za tak potupných podmienok, ako nás tu. Obžalobu napísal socialistický prokurátor pred 23 rokmi na základe krivých svedectiev a vykonštruovaných obvinení, prokurátor, ktorý **vôbec nepoznal, ani nepozná trestný spis** od roku 1976 a opieral sa len o podvody a klamstvá, ktoré mu v roku 1981 predložili policajti na čele s generálom Pješčakom. Mám na mysli toho istého generála Pješčaka, ktorý v päťdesiatych rokoch páchal zločiny proti ľudskosti a ktorý zorganizoval justičnú vraždu dnes už

rehabilitovaného Aloisa Jeřábka.

Za uzatvorenie kauzy „Cervanová“ bol generál Pješčak v roku 1984 menovaný ministrom spravodlivosti SSR a v roku 1988 generálnym prokurátorom ČSSR.

Nikde v Európe nemá táto kauza porovnania. Nikde v Európe sa demokratický a nezávislý súd nezaoberá, obžalobou, ktorú pred štvrtstoročím vytĺkli z nevinných občanov vyšetrovatelia štátnej bezpečnosti, všetci vospolok členovia KSČ.

Gustáv Husák Lýdii Cohen: „Nevmešujte sa do vnútorných záležitostí tohto štátu.“ - bol jediný a pomerne často sa opakujúci argument, ktorým upozorňoval okolitý svet generálny tajomník Komunistickej strany Československa. Takmer vždy, keď ho zahraniční pozorovatelia, diplomati a štátnici nabádali dodržiavať ľudské práva v zmysle dokumentov, ktoré ratifikovala Československá socialistická republika za jeho účasti na Konferencii o bezpečnosti a spolupráci v Európe v Helsinkách v roku 1976. Touto otrepanou frázoou vyrozumel prezident Československej socialistickej republiky i Lýdiu Cohen, keď sa na neho obrátila so sťažnosťou, že v republike, ktorej je prezidentom, sú vo väzeniach odsúdení nevinní ľudia.

Keď sa na prezidenta ČSSR obrátila so žiadosťou o prijatie moja matka, oznámila jej šéfka jeho kancelárie p. Burgrová, že pán prezident ju nemôže prijať ani neprijme, „pretože je zaneprázdnený úkolmi celoštátneho významu“.

Keď pána prezidenta navštívil v roku 1984 jeho priateľ Ing. Andrej Kaboš, spoluväzeň z Leopoldova, odsúdený v politických procesoch päťdesiatych rokov, pán prezident pri upriamení rozhovoru na prípad Cervanová viditeľne znervóznel a povedal mu, že s týmto prípadom sa nedá nič robiť, prípad je uzatvorený a poprosil ho, aby o prípade nikde a s nikým už viac nehovoril. Ing. Andrej Kaboš bol v 70-80 rokoch podnikový riaditeľ Pozemných stavieb v Nitre a bol priamym nadriadeným otca Romana Brázdu.

Keď sa na pána prezidenta obrátila s týmto problémom istá dáma zo Slovenska, ktorá požívala u pána prezidenta veľkú dôveru, dostal pán prezident hysterický záchvat.

Teda žiadne prešetrenie, žiadna vyšetrovacía komisia, žiadny záujem dať veci do poriadku. Dr. Gustáv Husák o týchto zločinoch vedel, kryl ich a keďže bol o spôsoboch vyšetrovania priebežne informovaný /príloha č. 4, JUDr. Valašík priznáva, že denne informovali GP ČSSR/ nesie za ne plnú zodpovednosť.

Od počiatku trestného stíhania som bol postavený mimo zákon s tichým súhlasom najvyšších stranických a štátnych orgánov. Tým nastáva povinnosť hodnotiť prípad i z hľadiska medzinárodnoprávneho, pretože porušením čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 2 ods. 3/a Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach porušovala ČSSR medzinárodné dokumenty, ktoré sa zaviazala dodržiavať.

Rozkazom ministra vnútra SSR bolo dňa 15.6.1981 posledný krát zahájené vyšetrovanie prípadu vraždy Ľudmily Cernanovej. Jednalo sa o konečné riešenie a bezpodmienečné uzatvorenie prípadu za použitia najvyšších právomocí tak štátnych ako aj orgánov KSČ. Prípad sa navonok považoval za kriminálny delikt, v skutočnosti politický tlak a podtext, ktorý nemá seba rovna v novodobej histórii Československa za posledné desaťročia, skutočne z prípadu vytvorili monštruózný kriminálny prípad, jednalo sa tu však o kriminálne činy eštébákov, ruka v ruke s vyšetrovateľmi, prokurátormi, príslušníkmi vnútornej ochrany väznice a ich prisluhovačmi.

Postihnuté rodiny sa bránili ako to len bolo možné. Páni František Brázda, Michal Andrášik a Michal Bóna boli síce bezvýznamní stranícky funkcionári. Vzhľadom však nato, že každý z nich bol členom strany 20-30 rokov, mali dosť známych a priateľov, aby nazreli i do zákulisia tejto komunistami riadenej špinavej policajnej hry.

Každého z nich to stálo miesto, ale poznanie pravdy v tomto prípade má oveľa vyššiu hodnotu, ako zopár zbytočných obetí režimu, z ktorých si socialistickí „vyšetrovatelia“ vyrobili prostriedky svojich služobných postupov a povýšení.

Tzv. „príslovečná socialistická spravodlivosť“ sa opäť zviditeľnila.

Dňa 22.9.1982 bol na Krajskom súde v Bratislave spáchaný obludný justičný zločin. Súdny proces bol proces tajný, verejnosť na procese tvorili vyšetrovatelia, teda jeho tvorcovia, občas otec a zástupca matky poškodenej. Rodiny obžalovaných boli uzrozmene, že procesu sa môžu zúčastniť, ale vstup bude možný len na kartičky vyhotovené predsedom senátu. Každá rodina dostala poštou len 2 kartičky a nikto viac s nimi o účasti ďalších nebol kompetentný hovoriť. Účasť masmédií bola prítomná len pri zahájení a ukončení procesu, t.j. čítaní obžaloby a vynesení rozsudku. V takomto scenári pri takýchto opatreniach sa v osemdesiatych rokoch prejednávali len politické kauzy.

Represie proti rodinám obvinených boli rozpútané už počas vyšetrovania. Všetci rodinní príslušníci sa ocitli pod tlakom okolia, pretože niektorí vyšetrovatelia si dovolili navštíviť ich zamestnávateľov a informovať ich o „vrahoch“, ktorí budú postavení pred súd a odsúdení. Prečo bol odvolaný z funkcie napr. František Brázda je dodnes záhadou.

Keď sa v roku 1982 začalo na Krajskom súde v Bratislave súdne pojednávanie

proti tu prítomným obžalovaným, všetky rodiny držali pohromade, okrem rodiny Romana Brázdu. Jediný, kto veril obžalobe bol pán František Brázda s manželkou, ktorý tvrdil, že jeho syn je dobre vychovaný človek a nikdy rodičov neoklamal. Keď sa priznáva ku vražde, tak ju musel i spáchať. Ako jediný z rodičov mal možnosť sa so svojim duševne chorým synom stretnúť a rozprávať už počas prípravného konania.

Mne osobne povedal: „Museli sme sa s manželkou zmieriť, že sa nám toto prihodilo. Bol som pripravený Romanovi pomáhať, ale len v rámci možností a zákona, pretože voči mne i voči manželke bol vždy dobrým a pozorným synom. Až na hlavnom pojednávaní sme zistili, že s Romanom nie je nič v poriadku, že nás ktosi riadne oklamal. Boli sme viackrát upozornení, že nášho syna v Brne psychiatri zbavujú pamäti, pričom ho pripravujú na proces. Tomuto sme nechceli veriť, ale všetko sa postupne naplnilo do posledného slova.“

Antona Kocúra, ktorý pracoval ako obyčajný účtovník vyhodili z roboty bez toho, že by bol zastával nejakú funkciu.

Michala Andrášika odvolali z funkcie riaditeľa závodu, pretože verejne hlásal o zodpovednosti Gustáva Husáka na tomto justičnom zločine. Andrášik starší však i ako robotník neprestal na verejnosti poukazovať na nezákonnosti vykonštruovaného procesu a na každej schôdzi uličného výboru ZO KSCŽ žiadal, aby na svoju funkciu abdikoval Gustáv Husák. Pritom žiadal, aby sa zahájilo trestné stíhanie proti JUDr. Valášikovi a spol.

Keďže nebolo toho, kto by mu zatvoril ústa, zahájilo sa proti nemu a jeho manželke trestné stíhanie za útok na verejného činiteľa. Tento „trestný čin“ bol neskôr manželom Andrášikovcom amnestovaný. Ale stalo sa to, čo nikto nečakal. Manželia Andrášikovi amnestiu neprijali, pričom otvorene napísali, že hlásali i hlásajú pravdu, za svojimi výroky si stoja a je výsmechom spravodlivosti, keby prijali amnestiu od Husáka, ktorý prípad Cervanová vlastne uviedol do pohybu.

V tom čase už bol vedúcim oddelenia kontroly na Generálnej prokuratúre náš známy prokurátor Valášik, ale v trestnom konaní ďalej proti Andrášikovcom nepokračoval, hoci mu to zákon v tomto prípade prikazoval, asi vedel prečo. Nebudem menovať ďalšie desiatky postihnutých, ktorí mali zastavený spoločenský či profesijný postup.

Analógia vyšetrovania 50-tich rokov

Kauza Cervanová je len jedným z viacerých prípadov, na ktorých sa v osemdesiatych rokoch podpísala **zločinecká organizácia, ktorá sa nazývala vnútorná ochrana väznice**. Pre pochopenie nezainteresovaných uvádzam, že vnútorná ochrana väznice bola v podmienkach ZNV horšou a obávanejšou represívnou zložkou ako bola štátna bezpečnosť v civilnom živote. Postavenie tejto zločineckej organizácie bolo nekontrolovateľné, jej príslušníci si mohli dovoliť hocičo a to nielen voči väzňom, ale aj voči ostatným príslušníkom väznice a jej

civilným zamestnancom. Príslušníci vnútornej ochrany boli najväčšími porušovateľmi zákonnosti, ich partnermi boli najhorší vagabundi z radov trestancov, ktorí sa nechali eskortovať po celej republike, kde bolo treba tam svedčili pri súdoch a takto napomáhali odhaľovať latentnú trestnú činnosť. Pred týmito trestancami mali istý rešpekt dokonca i rádoví príslušníci zboru nápravnej výchovy, ktorí neboli vo funkciách.

Všeobecne je známe, že v podmienkach socialistického väznenstva, keď ešte neexistovali v tejto republike problémy s drogami, väčšina recidivistov bola závislá na práškoch, liekoch a organických rozpúšťadlách. Myslím, že nie je potrebné tu rozvádzať, ako ďaleko je z Leopoldova do Slovakofarmy Hlohovec, teda ako ďaleko bol vzdialený najväčší slovenský výrobca liekov od svojho najväčšieho spotrebiteľa. Za lieky bolo v Leopoldove všetko. Strava, peniaze, moc i sloboda. Jedna tabletky sa predávala za 5 Kčs, dom sa dal postaviť za 300 000.- Kčs. V Slovakofarme sa dala vymeniť 5-litrová fľaša od uhoriek plná tabletiiek /obvyklý baliaci a transportný prostriedok/ za jednu bonboniéru. Ja osobne som videl veľakrát, ako sa z kancelárií vnútornej ochrany vracali jej konfidenti s nákladmi liekov, ktoré postupne menili za peniaze, civilné, väzenské i valuty, akú mali títo ľudia moc a čo boli za lieky i peniaze schopní urobiť. Mnoho väzňov sa do Leopoldova vrátilo z uránových baní z NVÚ Bitíz, pričom mnohí z nich disponovali niekoľko stotisícovým kontom v československých korunách. Súčasne však mnohí z týchto väzňov odchádzali z Leopoldova s minimálnymi úsporami, pretože ich rodiny z týchto kont sústavnými príkazmi ich úspory znižovali, tieto peniaze pašovali do väzníc a tam sa za ne nakupovali lieky.

Konfidenti, ktorí boli do prípadu nezákonne zaangažovaní, boli obvinení zo závažných trestných činov. Títo recidivisti, ktorí boli veľmi vdácnými spolupracovníkmi socialistických prokurátorov a operatívcoov patrili k najhnusnejšiemu odpadu spoločnosti. Boli to sadisti, zloději, sexuálni maniáci a vrahovia, ktorí dokázali s pomocou por. Zervana obrátiť výkon väzby na peklo na zemi, tak ako to Čermanovi sľuboval ešebak Pálka už v roku 1978 a vyšetrovatelia tohto prípadu v roku 1981 svedkovi Vladimírovi Vargovi /viz. písomné prehlásenie čítané na hlavnom pojednávaní v roku 1982/.

Podmienky výkonu väzby boli neznesiteľné. Tí, ktorí mali v tomto štáte predstavovať právo a spravodlivosť v skutočnosti predstavovali organizovaný zločin a s pocitom víťazstva a škodoradosti sa kochali nad bezradnosťou obvinených, ktorí pri plnom vedomí s hrôzou pozorovali, ako sa na nich rúti nepredstaviteľná skaza. Hoci som dokázal odolávať všetkým podrazom, ktoré mi nastražili vyšetrovatelia, celé dni som trávil úvahami, či by predsa len nebolo vhodnejšie „priznať sa“ ku trestným činom podľa obvinení a tým vlastne vyprovokovať proces. Totiž pri každej návšteve vyšetrovateľov som sa dozvedel, že sme iba na začiatku a „v podstate iba začíname“. I nasadený spoluväzeň Vladimír Bubák, ktorý bol vychudnutý na kosť mi povedal, že je vo väzbe už dva roky a ešte nemá uzatvorené prípravné konanie. O nasadených konfidentoch mali vedomosti vyšetrovatelia Hanko, Šimek, Hubcej,

Taliga a Lamačka. Veľmi radi navodzovali rozhovor na spolubývajúcich, ktorých nám špeciálne pripravili na cely. Morálka niektorých vyšetrovateľov bola žalostná, to že popíjali bolo jasné, ale 26.8.1981 v popoludňajších hodinách, boli niektorí opití tak, že nevedeli súvisle povedať pár viet /zrejme zapíjali doznanie Andrášika/.

Niektorí konfidenti za svoje služby išli z väzby rovno domov. Napr. recidivista Janžetič, ktorý ohrozoval skupinu obyvateľov na živote, prišiel na súd ako svedok z voľnej nohy, alebo Vladimír Bubák § 132 odst. 4, očakávaný trest 8-15 rokov, zrejme za dobré služby prepustený z väzby. Reindl, ktorému bola lúpež, za ktorú dostal 7 rokov právne preklasifikovaná na krádež za ktorú dostal len 2,5 roka. V období výsluchov bol Bubák vo väzbe na cele so mnou s Čermanom i s Lachmannom, Janžetič s Brázdom a s Lachmannom, Štefan Rigo /Kišmyška/ s Čermanom a so mnou, nehovoriac o menách Fagan, Kuvdo atď.

Nikde v spise nie je ani len zmienka o tom, že by dozorujúci prokurátor Dr. Valašík alebo jeho policajná elita protestovali proti mareniu vyšetrovania vo väzbe. Ne protestovali preto, lebo tieto nezákonnosti sami organizovali, v čom ich usvedčil na hlavnom pojednávaní v roku 1993 jeden z nich, doc. Dobrotka.

Na hl. pojednávaní 23-24.10.2003 všetci prehlásili, že s nezákonnosťami vo väzbe nemali nič spoločné.

Bolo skutočne zvláštne, že cela operatívy štátnej bezpečnosti sa nachádzala presne oproti cele smrti a zrovna na tejto cele chýbal kryt na pozorovacom okienku. Je skutočne zvláštne, že na smrť odsúdený Tibor Rigo, ktorý bol popravený v roku 1985 sa počas prípravného konania ocitá na cele Jura Lachmanna, na ktorú prichádza už ako odsúdený rovno z cely smrti, aby tu odviezol kus špinavej práce. Čo by už nespravil trojnásobný vrah odsúdený na smrť pre svoju záchranu. Akú mali úroveň Krajská prokuratúra v Bratislave, socialistická disciplína a morálka, keď sa ich partnermi stávali podvodníci, recidivisti a trojnásobní vrahovia odsúdení na smrť? Odpoveď je na to len jedna. Bola to núdza dôkazov, pretože tie nikdy neexistovali a prípad bolo treba bezpodmienečne uzatvoriť.

V roku 1981-2 bolo ďaleko ľahšie dokázať trestnú činnosť prokurátorovi Mayerhofferovi, ktorý poslal niekoľko nevinných do väzby a zatváral desiatky svedkov do cely predbežného zadržania a orgánom Štb a VB, ale toto nebolo v súlade s ideológiou KSC, pretože rozkazy prichádzali práve odtiaľ.

Rozsudok sp. zn.: 1T6/82 Na str. 90 rozsudku, ktorého vyhotovenie trvalo 125 dní, mi súd vyvracia moje alibi, ktoré mi potvrdil môj brat Imrich Beďač, nakoľko táto výpoveď sa mala vykonať viac-menej podľa retrospektívnych domnienok. Tu poukazujem len na to, že všetky svedecké výpovede, ktoré boli v konaní vykonané boli výsledkom retrospektívnych spomienok. O to výraznejšie sa

tu javila potreba vypočúť na tieto závažné okolnosti mojich ďalších svedkov, ktorí neboli moji rodinní príslušníci, ale senát Krajského súdu môj návrh na ich vypočutie bezdôvodne zamietol.

Výpovede všetkých svedkov, ktorých súd v roku 1982 považoval za najdôležitejšie sa ma ani okrajovo nedotýkali. Ani jedna výpoveď týchto svedkov nikdy nebola ani nie je s mojou výpoveďou na hl. pojednávaní v roku 1982 v rozpore. Z rozsudku 1T6/82 je však zrejmé, že k môjmu potrestaniu muselo dôjsť z jediného dôvodu a tým bola stavba na seba naväzujúcich zdanlivo bezvýznamných dôkazov. Táto konštrukcia sa importovala do ČSR zo Sovietskeho zväzu v päťdesiatych rokoch a nazývala sa reťazovým doznáním. V reťazovom doznaní musel byť potrestaný i ten, ktorý sa nikdy nepriznal, pretože jeho vyňatím z tzv. reťaze sa prerušilo spojenie s ďalšími, ktorí sa priznali.

Ak by ma bol Krajský súd v roku 1982 oslobodil, musel by oslobodiť i Lachmanna a Dúbravického, pretože v scenári obžaloby by chýbalo druhé auto. Ak by nás bol oslobodil všetkých troch, riskoval by prezradenie celej tvorby procesu a jeho scenáru. Pre prokurátora Valašíka a vyšetrovateľov sme sa stali najnebezpečnejšími svedkami ich nezákonnej činnosti, preto sme museli byť len odsúdení. Naše prenasledovanie pokračovalo i naďalej vo výkone trestu.

V rozsudku 1T6/82 na str. 90-91 súd moju obranu vyvracia, avšak vôbec neuvádza a nie je z rozsudku zrejmé, ktorými dôkazmi má súd moju vinu za preukázanú.

Obzvlášť ma poburuje konštatovanie na str. 91 odst. 2 „...výpovede svedka s výpoveďami obžalovaného skutočne korešpondovali, ibaže nemožno pominúť, že mohol byť medzi nimi sprostredkovaný kontakt.“

Pokiaľ nastalo podozrenie, že medzi obvineným a svedkom mohol byť sprostredkovaný kontakt, bolo povinnosťou súdu takéto tvrdenie aspoň dokázať.

Na strane 90 rozsudku 1T6/82 Dr.Bilčík uvádza, že podľa výpovedi Lachmanna bolo moje auto opravované v inom období, ako udávam ja. Toto nikdy nebola pravda.

V roku 1976 som vlastnil osobné vozidlo **Fiat 500 žltej farby**, číslo odtieňu farby 2166, ŠPZ NRA 94-46. Toto vozidlo som mal zaregistrované na meno môjho bratanca Štefana Fúsku, nakoľko mi na toto vozidlo požičal časť finančných prostriedkov. Zakúpil som ho v okrese Galanta v jarných mesiacoch 1976, predal som ho 11.8.1976, teda nemal som ho ani pol roka. V Bratislave, kde som študoval, som vozidlo parkoval pred VŠ-internátom Jura Hronca na Bernolákovej ulici. Auto som denne používal, čo by mohlo i dnes dokázať veľa svedkov /Zuzana a Rozália Migrové, Darina Benešová, Deana Horváthová, Karin Boboková, sestry Berkyové, Zuzana Slobodová so spolubývajúcou, Sláma, Abrhan, Hanzelík, bratia Paulinskí,

Harach, Očenáš, Koreň, Kollár, a ďalší/. V júni 1976 som v každý pekný deň chodil na kúpalisko Zlaté Piesky, kde som bol v pravidelnej spoločnosti asi 15-20 osôb. Vždy cestou nazad som niekoho viezol.

To že Lachmann a Brázda /výpoveď zo dňa 6.7.1981 č.l. 635/ a Janžetič v prípravnom konaní vypovedali, že som bol v Bratislave na mojom aute **Fiat 600 červenej farby**, svedčí len o jednom a to je fakt, že **ani jeden z nich moje auto nikdy nevidel**. Jednak som ho mal veľmi krátky čas a taktiež som sa s ním zdržiaval v Bratislave, pričom Lachmann býval v Nitre a Brázda v Prahe. To, že sa dostal do spisu takýto údaj svedčí o fakte, že Brázda už začiatkom júla 1981 produkoval bludy a tieto bludy vyšetrovatelia vložili do úst i obv. Lachmannovi a Janžetičovi. Keď sa po mojom zaistení Taliga s Hubcejom dozvedeli pravdu, zostali síce veľmi prekvapení, ale nevedelo im v mojom stíhaní pokračovať a Brázdu tieto nezmysly dňa 12.8.1981 zmeniť / výpoveď zo dňa 12.8.1981, č.l. 670 - nevie, akej „barvy“ bolo moje auto Fiat 500 alebo 600 /. Dôvody tejto zmeny však v protokole chýbajú.

Keď na hlavnom pojednávaní Dr. Bilčík zachraňoval situáciu tým, že tvrdil, že tieto informácie prenášal Janžetič, Brázda jednoznačne prehlásil: „To že Beďač mal žltý Fiat 500 som ja Janžetičovi povedať nemohol, pretože toto som sa ja dozvedel od mjr. Hubceja v čase, kedy som už s Janžetičom nebýval.“ Toto samozrejme prehlásil Brázda v čase, keď sa na hlavnom pojednávaní v roku 1982 „doznával a usvedčoval i ostatných“, čo už dávalo jasné signály, že s jeho duševným stavom nie je čosi v poriadku.

Lachmann túto výpoveď zmenil až na hlavnom pojednávaní, ale to už bol oboznámený so spisom.

Dňa 15.6.1982 sa na hl. pojednávaní Dr. Bilčík pýta Lachmanna: „Vy ste mali v tom čase auto?“

Lachmann odpovedá: „Ja som si vlastné auto kúpil v roku 1977, ale v roku 1976 sme mali s bratom vozidlo Fiat 500 a požičiavali sme si ho“.

Myslím, že je jasné, že Lachmann, ako spolumajiteľ Fiata 500 v roku 1976, nemohol v roku 1981 vypovedať o mojom aute ako o Fiate 600 červenej farby, keby ho bol niekedy videl.

19.8.1981 na hl. pojednávaní Lachmann vypovedá, že vie, že sa na mojom aute vykonávali opravy, ale tieto sa mali vykonať o mesiac skôr. Túto výpoveď si osvojil predseda senátu, keď ustálil, že opravy na mojom aute sa robili v inom termíne, čo nie je pravda. Toto si mohol senát jednoducho overiť už v roku 1982, ja som žiadal i o expertízu prípadne pokus, či by sa mohlo s týmto autom zaobchádzať tak, ako to uvádzala obžaloba, ale o môj návrh nejavil senát KS záujem.

Janžetič vypovedal na súde naučenú verziu o Fiate 600. Naopak, Dr. Bilčík sa pri protokolácii chcel pomýliť, pričom pisárke diktoval o Fiate 500. Keď sme na túto protokoláciu Dr. Bilčíka upozornili, že svedok vypovedal o Fiate 600, Janžetič

zmenil výpoveď a opravil sa tak, aby bola jeho výpoveď v súlade s nesprávnou protokoláciou predsedu senátu Bilčíka. Tak sa stalo, že v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní Janžetič vypovedal o Fiate 600, ale protokolovaný bol Fiat 500.

Informácie o Fiate 600 spomína vo svojom posudku i doc. Dobrotka.

O technickom stave môjho auta Fiat 500 vypovedali tu na hlavnom pojednávaní svedkovia Imrich Beďač, Ivo Bis, Jarmila Bisová, a Milan Cvopa. Ešte v roku 1981 toto potvrdili moji rodičia a svedok Jozef Sláma. Všetci uvedení svedkovia potvrdili, že moje auto Fiat 500 bolo od začiatku do konca júla 1976 rozobraté a opravované. Navyiac môj brat a manželia Bisoví potvrdili nepojazdnosť môjho auta dokonca na konkrétny deň a tým bol 9.júl 1976.

Keď som farbu na auto kupoval 13.7.1976 /viz. priložený paragon/, nemohlo byť toto auto opravené mesiac predtým, ako sa to snažil na hl. pojednávaní 19.8.1981 prezentovať Juro Lachmann, pretože v júni som sa zdržiaval v Bratislave v širokej spoločnosti svedkov. Dňa 11.8.1976 som auto predal Theodorovi Galgánkovi po tom, čo bola na ňom vykonaná generálna oprava karosérie /viz. svedectvo dopravného inšpektorátu v Nitre, kde je potvrdená i farba vozidla/. Ak teda ktosi v roku 1981 v prípravnom konaní klamal, boli to v prvom rade vyšetrovatelia ZNB, až potom Juraj Lachmann, Roman Brázda a recidivista Janžetič.

Chcel by som len pripomenúť, že farba zakúpená v značkovom autoservise Škoda n.p. Mladá Boleslav, so sídlom v Nitre bol špeciálny autolak, ktorý sa bežne v predajniach Farby-Laky predával len v malých aerosolových baleniach.

Na strane 97 rozsudku 1T6/82 Dr. Bilčík uvádza že pokiaľ nik z domácich nezistil, že na priváte sa konal žúr, bolo to preto, že Tibor Turčan bol fajčiarom. Na hlavnom pojednávaní pred pár týždňami Tibor Turčan prehlásil, že nikdy nechodil fajčiť do izieb privátu.

Na strane 101 odst.2 rozsudku 1T6/82 absenciu dôkazov rozvádza JUDr. Bilčík priam neuveriteľnými úvahami:

„Hodnotiac jednotlivé výpovede i celkový súhrn vykonaných dôkazov krajský súd dospel k záveru, že poškodená Ľudmila Cervanová bola utopená v Kráľovej pri Senci cieľavedomým konaním obžalovaných Kocúra, Andrášika a Brázdu, ktoré na podklade predchádzajúcej dohody kontrolovali obžalovaní Dúbravický, Čerman a Beďač. Súčasne možno vyvodit', že na predchádzajúcom znásilnení sa podielali všetci /obž. Lachmann formou pomoci / lebo v opačnom prípade by nemohli mať záujem usmrtit'. Neobstojí ani verzia, že by poškodenú znásilnil výlučne obž. Kocúr, lebo je nepredstaviteľné, že by mu ďalší obžalovaní nadržovali, resp., že by mu vôbec dovolili utopiť poškodenú nečinným prizieraním.“

Tieto nehorázne zdôvodnenia sám sebe vyvracia Dr.Bilčík ďalej na str.119,

kde uvádza:

„Odhládnuť od obž. Lachmana najmenší podiel účasti na trestnej činnosti mal obž. Beďač, ktorý **neprejavil žiadnu iniciatívu**“.....“ Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, obž. Beďač sa **nezúčastnil losovania**, v rámci ktorého sa rozhodovalo o tom, kto usmrtí poškodenú. Pokiaľ ide o jeho podiel na spáchaní trestného činu vraždy s poukazom na vyššie uvedené úvahy v súvislosti s právnym posúdením spolupáchateľstva obžalovaných na tomto trestnom čine, aj pri jeho plnej trestnej zodpovednosti bolo **treba zohľadniť jeho tendencie byť pasívnym**. Obž. Beďač sa **v podstate podrobil pokynom**, aby svojim autom prišiel k jazierku v Kráľovej pri Senci, pričom garanciou, že tak urobí bol obž. Dúbravický. Počas vlastnej likvidácie poškodenej utopením zotrval na mieste činu spoločne s ďalšími, keď **bol postavený do úlohy kontrolóra**, či sa tento čin uskutoční.“**Všetky vykonané dôkazy jednoznačne ukazujú, že sa pokúsil aj o protest proti počínaniu jeho najaktívnejších spoločníkov.**“

Aj eštébák Dobrotka „zistil“, že **spáchanie trestného činu** na ktorom sa podiela i keď menšou mierou **je v podstate cudzie štruktúre jeho osobnosti.**“

Nie som právnik, ale dovoľujem si zopakovať, čo som od právnikov počul. Podotýkam, že to neboli robotníci, ktorí vyštudovali právo i s doktorátom za dva roky, ako JUDr. Mader:

1/ Vražda je úmyselný trestný čin /viz. v tom čase platná vysokoškolská učebnica od Jiřího Neskusila/. Kde je tu na základe horeuvedeného priamy úmysel, ktorý je nevyhnutný pre použitie klasifikácie trestných činov v zmysle ustanovenia § 219 a 241 Tr. zák., keď samotný predseda senátu konštatuje v odôvodnení rozsudku 1T6/82 pravý opak /viz. predošlé kurzíva/.

2/ Prečo mal obžalovaný kontrolovať konanie ďalších spoločníkov, keď sa nezúčastnil losovania?! Kto ho postavil do úlohy kontrolóra a kde má táto úvaha oporu v spise?!

3/ Ak garanciu jeho pohybu v mieste údajného páchania trestnej činnosti mal garantovať Dúbravický, potom podľa scenáru Jána Pješčaka tu ide o vydieranie a nie o úmyselný trestný čin.

V období medzi oboma rozsudkami ma vo Väznici MS Bratislava navštívili istí páni, nie lepších mravov, ako boli generál Pješčak a spol. a títo mi vysvetlili, že pokiaľ by som si to rozmyslel, v rozsudku sú „rezervy“ pre odvolací senát a ja by som zmúdreľ a svedčil proti ostatným bol by som oslobodený NS SSR. Keďže som na ich hru nepristúpil táto zvrátenosť bola v rozsudku ponechaná bez akejkoľvek snahy navodiť normálnosť tejto absurdite.

Rád by som bol, keby mi niekto vysvetlil, prečo bolo hlavné pojednávanie pre verejnosť utajené, prečo bolo utajené i pre našich rodinných príslušníkov. Prečo nie je utajené i toto novo obnovené pojednávanie, keď boli dôvody na utajenie v roku 1982 prečo pominuli v rokoch 1991 až 2003?

Prečo nebola v rozsudku 1T6/82 ani zmienka o fyzickom násilí, keď o tom existuje celý trestný spis zn.: Vp 38/81?

Ako je možné, že pán JUDr. Valášik si dovoľuje takto bezprecedentne pre týmto súdom klamať, keď toto trestné konanie proti mne vyšetřovali vyšetřovatelia prokuratúry Bratislava vidiek a okresným prokurátorom Bratislava vidiek bol práve JUDr. Valášik?

Ďalšou špecialitou rozsudku KS v Bratislave sp. zn.: 1T6/82 i uznesenia NS SSR sp. zn.: 1 To 17/83 bola zámerne **skreslená protokolácia výpovedí** svedkov a obžalovaných /porušený § 177 odst.1 písm. d Tr. por./. V oboch je uvedené, že Kocúr začal rozprávať o mojej „účasti“ na diskotéke i ďalšom trestnom konaní už dňa 16.6.1981, čo nie je pravda. Kocúr začal hovoriť o mojej osobe až 29.7.1981, t.j. v čase, keď som ja bol už nezákonne vo väzbe.

Tieto údaje, ktoré sa nezakladajú na pravde Krajský súd prevzal doslova z obžaloby /str. 10 odst. 3 / čím vlastne priznal dôkaznú núdzu.

Táto dôkazná kamufláž sa v mojom prípade dotýka i výpovedi svedkov Urbánka, Škrobánka a Benovej. Ani jeden z týchto svedkov nepotvrdil moju účasť na diskotéke v Mlynskej doline kritického dňa 9.7.1976. Na hlavnom pojednávaní v roku 1982 všetci vypovedali opak. Je zvláštne, že moja obnova procesu v roku 1985 bola zamietnutá i s poukazom na dokazovanie na hlavnom pojednávaní v roku 1982, pričom súd opäť uvádza, že moju účasť na diskotéke v Mlynskej doline potvrdzovali svedkovia Urbánek, Škrobánek a Benová, čo nik z uvedených svedkov nikdy nevyslovil.

Z uvedeného je však zrejmé, že uväznený a odsúdený som bol nezákonne a obvinenie bolo proti mojej osobe vykonštruované až o 15 dní potom, čo na mňa bola uvalená väzba.

Politický proces

Proces s politickým pozadím riadili funkcionári Štátnej bezpečnosti aj preto, že v skupine, ktorú bolo treba odkrágľovať sa nachádzal Ing. František Čerman, číslo záujmovej osoby 23076 registrovanej na XII. Správe ZNB, ktorého rozpracovávali orgány operatívy štátnej bezpečnosti už niekoľko rokov. Ing. Čerman bol prenasledovaný občan. Rozhodnutím akčnej päťky bolo v júli 1981 rozhodnuté, že do prípadu budem vtiahnutý aj ja, pretože nebude nič vhodnejšie, ako usvedčiť Čermana z trestnej činnosti výpoveďou jeho vlastného švagra. Opäť špinavosť hodne používaná štb v päťdesiatych rokoch.

Zodpovedný vyšetrovateľ eštébak Miloš Jiskra sa nikdy pred súd nedostavil. Ja osobne ani neviem, ako tento pán vyzerá, nikdy som sa s ním nestretol. Jeho účasť na dokázaných nezákonnostiach v tomto prípade potvrdili i svedkovia obžaloby, doc. Dobrotka i nasadený recidivista Fagan. Toto trestné stíhanie bolo cez generála Pješčaka kontrolované i orgánmi prokuratúry Sovietskeho zväzu, bol o ňom informovaný sovietsky prokurátor prof. Glotov, ktorému Pješčak podával informácie o stave. Krajská prokuratúra v Bratislave denne informovala Generálnu prokuratúru v Prahe o postupoch vo vyšetovaní, GP ČSSR zase Husáka. Opäť pozoruhodný fenomén päťdesiatych rokov. Informácie o prípade mali i sovietsky hodnostári na Slovensku, napr. veliteľ sovietskych vojsk v Štúrove pplk. Jurij Stepanov, ktorý tiež potvrdil, že prípad Cervanová bol v centre pozornosti sovietskej kontrarozviedky a arabské krajiny a ich ľudia boli stredobodom záujmu KGB nie ČSSR. Stranícky predseda ZO KSČ FMV v Prahe p. Emil Pintér v roku 1981 povedal Františkovi Brázdovi, že prípad Cervanová je prejednaný a odsúhlasený so sovietskou prokuratúrou a všetci budú odsúdení, či sú vinní alebo nie.

Pplk. Cervan sa zúčastňoval úkonov pri vyhľadávaní, cestoval s Pálkom, viackrát boli spolu videní v Nitre. Robil všetko preto, aby na jeho činnosť doma i v zahraničí nepadol čo i len tieň podozrenia, alebo záujem. Chcel prípad za každú cenu čo možno najskôr uzatvoriť, bolo mu úplne jedno, komu to našijú.

Politicky prípad kontroloval Jozef Lénart, na pokyn od Husáka. A aby toho nebolo málo dovolili si zastrašovať i našich obhájcov. Vtedajší šéf advokátov na Slovensku Michal Ozimý nabádal našich obhájcov k pasivite, niektorým sa doslovne vyhrážal existenčne. Dr. Ing. Turi-Nagyovi tlmočil, že nevie, či sa dožije v advokácii svojho dôchodku a mal vážne pochybnosti i o tom, či jeho syn Ladislav ukončí vysokú školu a to len preto, že si ako advokát plnil svoje povinnosti tak, ako vyžadovali vtedajšie zákony a ústava, teda zákony, ktoré si schválili sami bolševici.

Dr. Rampášek a Dr. Škrovina už nežijú, ale Dr. Bereszecký, Dr. Ing. Turi-Nagy, Dr. Kubál i Dr. Hlaváčová by mohli tieto skutočnosti dokázať i dnes. Niektorí advokáti boli predvolaní dokonca na MV SSR.

Dr. Foldeš bol zastupujúci advokát, ktorý ultimatívne odišiel z môjho výsluchu dňa 14.8.1981 potom, čo upozornil vyšetrovateľov, že výsluch, ktorý viedol potetovaný Taliga je vedený nezákonne. Dr. Foldeš zastupoval môjho obhajcu počas jeho dovolenkovej neprítomnosti.

Všetci, ktorí na tomto justičnom zločine participovali mali jediného spoločného menovateľa. Tým bola príslušnosť ku KSČ a kriminálne zmýšľanie. **Nikde v Európe za posledných 50 rokov neexistuje jediný prípad, že by bol niekto odsúdený za vraždu bez toho, že by nebola vypočutá jeho obhajoba.**

Ak je tento prípad zvláštny, tak ho v prvom rade robí zvláštny zvláštny vyšetrovací tím, ktorý pracoval v zvláštnom režime so zvláštnymi právomocami / viz. výpoveď pplk. Slopovského na NS ČSFR v Prahe/. Následnou zvláštnosťou bol pridelený prokurátor JUDr. Valašík, ktorý nebol v tom čase ani len prokurátorom krajskej prokuratúry, bol len okresným prokurátorom Bratislava vidiek. Neskôr ho tento prípad vyniesol až do funkcie riaditeľa odboru kontroly GP SSR.

24.10.2003 na tomto pojednávaní prehlásil, že v čase prípravného konania a hlavného pojednávania prechádzal z Okresnej na Krajskú prokuratúru. Teda to čo iní zvládali za dva dni trvalo Dr. Valašíkovi 480 dní. Zato postup z Krajskej prokuratúry na Generálnu prokuratúru zvládol za 1 deň.

Nasledoval zvláštny senát Krajského súdu v Bratislave, ktorému predsedal podpredseda KS JUDr. Bilčík. Tento zvláštny senát, vytvorený predsedom ZO KSČ na Krajskom súde v Bratislave už nikdy v tejto špeciálnej zostave nesúdil.

Zvláštne bolo i to, že verejnosti sa účasť na tomto procese v roku 1982 odoprela. Je zaujímavé, že súd, ktorý ma na vykonštruovaných dôkazoch súdil pre vraždu mohli kontrolovať len dvaja moji rodinní príslušníci, ale vyšetrovatelia, ktorí ma terorizovali na výsluchoch sedeli na pojednávaní celé 4 mesiace a v hojnom počte, niekedy i siedmi. Jedným vchodom sme vchádzali do súdnej miestnosti my, obžalovaní, druhým vchodom vchádzali svedkovia obžaloby, samozrejme po „odbornej porade“ s vyšetrovateľom por. Lamačkom. Po skončení dokazovania vyšetrovatelia odišli a viac som ich nevidel.

23-24.10.2003 všetci **vypočúvaní policajti popreli, že by tvorili verejnosť počas tajného procesu v roku 1982. Teda opäť klamali.** Asi by bolo dobré opýtať sa na tieto skutočnosti obhajcov, niektorých našich príbuzných, prípadne sudcov.

Keď naši obhajcovia v roku 1982 na hl. pojednávaní prednášali záverečné reči, pričom nás žiadali oslobodiť, smiala sa dokonca i pisárka, ktorá písala na stroji.

Čermanove alibi

Nikdy nezabudnem ako pán doktor Valašík v roku 1982 na hlavnom pojednávaní, mával so svedectvom sestier Cohen a kričal, že svedectvo francúzok je, citujem, evidentný podvod, pretože svedkyne neochvejne trvali na tom, že na **diskotéke sa zúčastnili 8.7.1976 a nie 9.7.1976 ako uvádzala jeho obžaloba**. Toto dôležité svedectvo sme my počas hlavného pojednávania vôbec nevideli, mohli sme sa s ním oboznámiť až po prepustení z výkonu trestu. Celá československá verejnosť bola vtedajším prokurátorom oklamaná, že denník sestier Cohenových bol sfaľšovaný, že boli v ňom prepisované dátumy, pritom nič také nie je pravdou. Denník je pôvodný a nič v ňom nie je sfaľšované.

Dňa 4.2.2003 obe svedkyne si 100%-ne pamätali, že tancovali rockenrol, netančili bosé, ako to každému prízvukoval Pálka a v kapele si spomínali na husle. Ale v skupine Elán huslista nikdy nebol. Všetko čo svedkyne vypovedali, podložili poznámkami v denníku.

Viete ktorá kapela sprevádzala spoločenský večer dňa 8.7.1976? Bola to kapela s Janou Kociánovou a v tejto kapele bol basgitarista, ktorý príležitostne hral i na husliach. To bol ten večer, na ktorom sa zúčastnili francúzky s Čermanom a Andrášikom. Pri nedávnom stretnutí s Janou Kociánovou sme si tieto fakty overili a ak to súd pokladá za dôležité pripájame návrh Janu Kociánovú vypočuť. Podotýkam, že Čerman s Andrášikom na tieto skutočnosti upozorňovali mnohonásobne už v prípravnom konaní, v protokoloch sa to však neobjavilo, pretože vyšetrovatelia protokolovali len to, čo uznali za vhodné protokolovať. Na hlavnom pojednávaní, kde si JUDr.Bilčík všetko nahrával sa môžete i dnes presvedčiť, že Čerman dňa **18.8.1982** vypovedal, že francúzky mohli prísť z Prahy v stredu alebo vo štvrtok /myslí sa tým den 7.7. alebo 8.7.1976/. „Pochybujem – pokračuje ďalej Čerman – že sme boli na diskotéke 9.7.1976. Nebola to diskotéka v pravom slova zmysle, jednalo sa o spoločenský večer so živou kapelou.“ Podobne vypovedal dňa **19.8.1982** i Andrášik, ktorý vypovedal: „Nepamätám sa čo bolo dňa 9.7.1976. To čo som vypovedal v prípravnom konaní bolo syntézou ostatných výsluchov.“ Pán doktor Valašík mal pravdu, skutočne sa tu jedná o evidentný podvod, tento podvod nie je len evidentný tento podvod je kolosálny. Nepodvádzali tu však svedkyne, podvádzali tu vyšetrovatelia pod taktovkou generála Pješčaka.

Pýtam sa : Prečo neboli Čerman s Andrášikom vypočúvaní už v roku 1976, keď mali byť účastníkmi spomínanej diskotéky?

Ja Vám na to Vážený senát odpoviem. Pretože tam neboli. Ak by boli títo dvaja na diskotéke 9.7.1976 boli by vypočúvaní bezprostredne po nej. V začiatkoch sa vyšetrovanie uberalo možno správnym smerom a je predpoklad, že bola snaha prípad vyriešiť zákonnou cestou. Pripomínam, že v tom čase boli Čerman s Andrášikom nádejní mládežníci z preferovaných rodín, obaja mali nadštandardné

spoločenské postavenie, boli to ľudia, ktorí v tom čase tvorili ideálny základ pre spoločenské požiadavky. Prečo vyšetrovatelia vypočuli tisíce ľudí, len ich dvoch nie? Odpoveď? Pretože tam neboli. Veď keby aj boli na diskotéke s francúzskami a mali i niekoľkonásobné alibi, normálny vyšetrovateľ by si ich bol vždy predvolal a vypočul, pretože mohli si niečo alebo niekoho všimnúť, čo by mohlo už v tom čase s prípadom pohnúť. Vyšetrovatelia ich však nevypočuli a konali tak preto, že vedeli, že Čerman s Andrášikom a s Francúzskami kritického dňa t.j. 9.7.1976 na diskotéke v Mlynskej doline neboli, pretože boli na diskotéke 8.7.1976.

Medzitým prešli ďalšie 3 fázy neúspešného vyšetrovania. A žiaľ prešli i dva roky, ktoré znehodnotili spomienky a skutočné svedectvo, ktoré i keď neviedli ku skutočnému objasneniu zločinu, mohli viesť vyšetrovateľa aspoň k poznaniu pravdy. V tom čase však nebol záujem informovať o tom verejnosť, pretože ochranné fluidum okolo pplk. Ľudovíta Cervana bolo prísne strážené. Práve naopak, odsúdením za tento zločin hocikoho viedlo k záverom, že sa už nik nemohol spýtať kto bol pplk. Ľudovít Cervan /ktorého meno sa v Piešťanoch iba šepkalo/ a akej činnosti sa venoval.

Preto bol generáli Pathy a Pješčak vybavení právomocami od Husáka, a vyšetrovatelia menovaní rozkazom ministra vnútra, keď do čela vyšetrovateľov bol menovaný eštébak Miloš Jiskra. Teda po troch neúspešne ukončených pracovných verziách sa pristúpilo k prekrúteniu pravdy a k násilnému ukončeniu prípadu štátnou bezpečnosťou.

Začalo to vlastne odovzdaním týchto právomocí pplk. Pálkovi, ktorého inteligencia končila pochopením len toho, čo sa od neho žiada. Navyiac požiadavkou ÚV KSS na ŠtB v tom čase bolo vyrobiť kauzu funkcionárskych synkov, ktorí sa neštítali ničoho a boli schopní čohokoľvek. Preto sa asi rok čakalo na závery Zjazdu KSČ a na voľby do zastupiteľských orgánov. Tento prípad sa začal 15.6.1981, čo bolo asi 2-3 týždne po jednej z dvoch udalostí, ktoré som uviedol.

Denník sestier Cohenových bol v tom čase niečo ako poznámky pre podanie správy o turistickej ceste. Dnes sa všade platí kartou, kedysi sa platilo podpísaným šekom. Cestovná kancelária, cez ktorú cestovali v roku 1976 sestry Cohenové, poskytovala záruky za platby. Bolo to vtedy čosi podobné, ako dnes, keď sa cestuje na travel-šek. Princíp spočíva v tom, že všetky cestovné spoločnosti, ktoré cestujúcemu poskytnú služby účtujú bezhotovostné platby tým, že služby označia do cestovnej knižky formou úveru. Cestujúci platí len šekom.

Po skončení cestovania cestujúci odovzdá knižku spoločnosti ktorá ju vydala a tá vyhotoví konečnú faktúru na zaplatenie služieb ako celku. Je len samozrejmé, že po takto predloženom dôkaze si mohol krajský prokurátor v roku 1982 zobrať len liek na ukludnenie.

Pplk. Cervan bol inštruktor a mal nepriateľov. Aký inštruktor, to vedel najlepšie on sám.

Piešťany boli svetoznámych kúpeľným mestom charakteristickým početnou arabskou klientelou.. Niektorí arabi sa v Piešťanoch zdržiavali dlhšiu dobu, iní kratšiu, arabskí kúpeľní hostia mali v tomto meste prenajaté domy, apartmány, penzióny, i celé poschodia hotelov, hoci v kúpeľoch sa objavili len sporadicky.

Okrem iného boli tiež Piešťany významným východoeurópskym centrom poskytovania internacionálnej pomoci bratským rozvojovým krajinám, kde „naše ľudovodemokratické zriadenie“ v súlade s Marx-Leninskou teóriou, pomáhalo menej vyvinutým a rozvojovým krajinám a to najmä vo vojenskej oblasti. Frekventanti týchto zoskupení prichádzali do Československa bez toho, čo by len jeden občan tejto republiky vedel, kto vlastne sú. Cez piešťanské výcvikové centrá, ktoré sa nazývali bunkami, neraz prechádzali celebrity medzinárodného terorizmu, zabijaci, ktorí vraždili či inak likvidovali ľudí, nie po kusoch s rozsudkami tak ako niektoré východoeurópske ctihodnosti, vraždili po desiatkach, stovkách možno i tisícoch /Pozn.: I otec jedného z pilotov lietadiel, ktoré zaútočili na obchodné centrum v New-Yorku dňa 11.9.2001 bol len občan hľadajúci v ČSSR internacionálnu výpomoc, pre zmenu v Prahe /. Niektorí mali so sebou služobníctvo, ktorého počet sa niekedy rátal na desiatky. Zaujímavosťou bolo, že veľakrát väčšinu tohto služobníctva tvorili muži, prevažne mladí, pretože v arabskom svete väčšinu služobníctva tvoria ženy a to najmä stredných a vyšších vekových kategórií. Niektorí návštevníci kúpeľov, samozrejme česť výnimkám, sa do „kúpeľov“ vracali, ale v nepravidelných intervaloch. Tieto intervaly boli obdobia termínov špeciálnych výcvikov a ideologických drilov nenávisti voči všetkému pokrokovému, o ktorých vedeli len tí zasvätení. Ani tí však nevedeli s kým mali tú česť, pretože doklady týchto osôb boli vystavené možno niekde v Moskve a ich totožnosť bola dobre zakonšpirovaná už pred ich príchodom do ČSSR. Pokiaľ prišli na iránske pasy bolo isté len jedno, že iránci neboli. Navonok títo „maródi“ trpeli rôznymi chorobami, pochádzali z krajín islámskeho vierovyznania, v skutočnosti pili alkohol ako rusi, jedli bravčovinu, správali sa povýšenecky, vyvolávali konflikty s domácim obyvateľstvom a mnohokrát nerešpektovali cieľ alebo poslanie, za ktorým bol ich pobyt v tejto „mierumilovnej republike“ zlegalizovaný. Ich prostitútky mali v Piešťanoch výsostné postavenie a boli mimo dosahu akejkoľvek represie. Ak nastali akékoľvek problémy a tých bolo neúrekom, bol o tom okamžite informovaný náčelník KGB v Prahe, ktorý ich neodkladne riešil. Morálka a disciplína týchto elementov bola žalostná, tvrdohlavosť a nezvládnuteľnosť boli viackrát príčinou, že mnohí boli „poslaní predčasne domov“. Predčasný a neočakávaný návrat sa však rovnal životnému nebezpečenstvu, pretože z takýchto výcvikov a ich misií sa ich účastníci bežne domov, mimo plánu nevracali. Každý teroristický výcvik nesie so sebou riziko predčasného prezradenia, najmä u dobrodruhov a alkoholikov, pričom hodnota informácií sa neraz šplhala rádovo do výšky státisícov dolárov.

Prečo dal Gustáv Husák príkaz tento prípad urýchlene za každú cenu uzatvoriť sa zatiaľ môžeme len domnievať, jedno je však isté, že Gustáv Husák vedel, kto bol pplk. Cervan.

Od revolúcie sú Piešťany obyčajným kúpeľným mestom, už nie až tak svetoznámy ani tak arabským, ako to bývalo kedysi a mnohí jeho klienti a „maródi“ museli po roku 1989 jednoducho odísť.

Podľa výpovedi svedka Lazového už 13.7.1976 plakala Margaréta Cervanová v rozhlasovom štúdiu na internáte v Mlynskej doline, pričom naznačila, že jej dcéra je už mŕtva a už ju nikdy neuvidí. K nálezu a identifikácii mŕtvolky došlo až neskôr. Toto zrejme korešponduje i s rozvodovým rozsudkom Margaréty a Ľudovíta Cervanových, ktorý by sa mal nachádzať na OS v Nových Zámkoch alebo v Trnave. S týmto rozsudkom by sa mal oboznámiť i tento súd. Margaréta Cervanová je dodnes považovaná za psychicky chorého človeka, pretože skôr, než súdy odsúdili za vraždu jej dcéry tu prítomných obžalovaných, informovala verejnosť okolo seba, kto bol pplk. Cervan.

Ďalšou možnosťou z množstva informácií, ktoré nám boli v dobrej viere doručené, ale mohli byť i dezinformačne posunuté, mohla byť účasť pplk. Ľudovíta Cervana počas jeho zahraničných pobytov v nemenovanej krajine, ako svedka na islamskom súde, kde obžalovaných odsúdili a veľmi kruto potrestali. Viaceré zdroje informácií uviedli i možné verzie dôvodov, ako sú obchody s drogami, obchody so zbraňami i svedeckú účasť na obyčajnom kriminálnom čine. Kto bol pplk. Cervan a začo dostával vysoké vyznamenania od prezidenta republiky, to všetko sa nachádza v dodnes utajovanom spise.

Prof. PhDr. Gejza Dobrotka CSc., platený konfident štátnej bezpečnosti, číslo zväzku 27522 krycie meno Grafológ,

16.6.1993 už prestárly doc.Dobrotka nám pred senátom Dr. Vlčeka oznámil, cit.: “Máme právo doplniť vyšetrovanie od vyšetrovateľov“. Zaujímalo by ma, kto dal doc. Dobrotkovi toto právo, pretože toto bolo i je v príkrom rozpore s § 107 odst. 1 vtedy platným trestným poriadkom, pretože znalcovi neprislúcha vykonávanie dôkazov ani riešenie právnych otázok.

Ako je možné, že dvaja znalci, na ktorých spočívala najväčšia zodpovednosť životného významu boli platenými konfidentami štátnej bezpečnosti. Je poburujúce, že súdnictvo v Slovenskej socialistickej republike vykonávalo popravy na ľudoch, ktorých im podsúvali takí „znalci“, ako boli Dobrotka s Kováčikovou. Totiž pre zachovanie zdania objektivity posudkov z odboru forenznej psychológie bol popri Dobrotkovi pribratý ďalší "znalec" PhDr. Milena Kováčiková CSc. - Dobrotkova študentka, ktorá svoj obdiv voči svojmu učiteľovi prezentovala nielen konformitou svojho myslenia pri podávaní posudkov pre hrdelné tresty, ale aj svojim občianskym postojom. Meno Milena Kováčiková nar. 11.11.1950 taktiež figuruje na zoznamoch

eštébakov pod krycím menom Dunaj .

Gejza Dobrotka nebol len poplatným znalcom vtedajšej doby, Dobrotka bol stelesnené zlo a monštruózny zločinec, ktorý vedel, že robí zle a vedel tiež, že sú do neho zatiahnutí nevinní ľudia: „**My máme mŕtvolu, tú mŕtvolu musel niekto zabiť, ten niekto to ste Vy a preto ste tu!**“ . Keď som sa ho opýtal, kto je to my, my vyšetrovatelia, alebo my znalci psychológovia odpovedal bez zábran, že „**My orgány činné v trestnom konaní**“ . Na môj protest a poukázanie na nevinu mi odpovedal: „**Nemáte alibi a budete odsúdený. Na mne záleží koľko dostanete, preto sa k tomuto postavte chlapsky. Priznajte sa, ja Vám dám dobrý posudok. Nikto Vám nepomôže, za týmto prípadom stoja najvyšší, keď sa nepriznáte, posudok bude pre Vás nepriaznivý**“ . Ďalej sa ma spýtal: „**Kde ste boli dňa 9.7.1976? Boli ste vo väzení?**“ Odpovedal som, že nie.

Dobrotka: „**No vidíte, ved' Vám hovorím, že nemáte alibi, alibi by ste nemali, ani keby ste boli v ten deň operovaný v Nitre v nemocnici, pretože Vy ste po operácii kľudne mohli z tej nemocnici újsť, ísť do Bratislavy znásilniť a zavraždiť Cervanovú a vrátiť sa do nemocnici bez toho, aby si to niekto všimol. Ak chápete závažnosť svojho postavenia, mali by ste chápať i nutnosť sa priznať, pretože tu Vám pomôže len poľahčujúca okolnosť a dobrý resocializačný posudok**“ .

Pri druhom stretnutí prerušoval rozhovor /pohovor/ so mnou kladením 36 otázok, ktoré sú uvedené na čísle listu 393, pričom ja som mu na každú z nich odpovedal, že nakoľko som nikdy nebol na diskotéke v Mlynskej doline a taktiež som nikdy nebol na priváte vo Varínskej ulici, nemôžem na túto otázku odpovedať. Dobrotka však nelenil a položil mi týchto 36 otázok i napriek tomu, že už vedel, ako mu budem i naďalej odpovedať. Pritom ma pozoroval ako králika v klietke. Som presvedčený, že toto jeho utopické pozorovanie vedel i náležite a vedecky zdôvodniť.

Docent Gejza Dobrotka nebol nestranný znalec z oboru forenznej psychológie, ktorý mal na obvineného vypracovať sociálnu prognózu. Dobrotka bol plateným vrahom štátnej bezpečnosti, bol čosi stokrát horšie čo ani dobre vybavený jedinec nedokáže pochopiť. Toto, čo hovorím a píšem je vynesené z trinástej komnaty štátneho tajomstva socialistického zabíjania v ponímaní vyšších ideálov a svetlejších zajtrajškov. Všetci, na ktorých sa v minulosti podpísali Dobrotka s Pješčakom sú už popravení. Jeho posudky vypracované pre súd v tomto prípade sú jedinečným **svedectvom eštébáckeho vyšetrovateľa**, ktorý bol do prípadu zaangažovaný ako znalec psychológ, pritom však plnil dielčie úlohy štátobezpečnostnej povahy:

1/ „vyšetroval“ prípad, pričom robil analýzu výpovedí a navrhoval ďalšie postupy vyšetrovania, metodicky riadil vyšetrovateľov a zastrešoval pracovnú verziu, ktorej bol spolutvorcom, „vyšetroval“ prípad s jasným zámerom a cieľom a tým bolo uzatvorenie prípadu a doporučenie vykonať opravu na Kocúrovi, Andrášikovi, Brázdovi a Dúbravickom. Je jasné, že tento prípad vyšetroval v rozpore so zákonom a trestným

poriadkom.

- 2/ ako znalec podpísal 4x sociálnu prognózu pre trest smrti, bez ktorej žiaden súd nemôže obžalovaného popraviť, hoci vedel, že dôkazy ani dôvody pre takýto záver nie sú. V roku 1993 priznal, že sociálna prognóza mu nevyšla, teda ak ste niekoho popravili, jednoducho sme sa zmýlili, sme len ľudia a mýliť sa je ľudské.
- 3/ sedel na pojednávaní v rozpore so zákonom pri výsluchu viacerých svedkov a poslúžil predsedovi senátu ako svedok počas pojednávania vždy vtedy, kedy bola núdza dôkazov. To sa v konečnom dôsledku objavilo i v rozsudku, kde nevysvetliteľné vysvetlil JUDr. Bilčík práve s poukazom na názor „znalca“ Dobrotku. Chýbajúce dôkazy v tomto procese nahradili sociálne retrospekcie plateného konfidenta štátnej bezpečnosti.
- 4/ v mnohých prípadoch sa pasoval za korunného svedka situácií, ktoré sa nikdy neodohrali, tvrdil, že sa mu obžalovaní zdôverili s tajomstvom, pričom im sľúbil mlčanlivosť, ale v tomto prípade si dovolí aj malý úskok a poruší dohodu, pretože sa tu vyšetruje „sexuálny lynč“ a on poctivý občan Dobrotka, trojjediný vyšetrovateľ, znalec i svedok, napomáha spravodlivosti SSR, atď.

O tom čo bol Gejza Dobrotka svedčí jeden z jeho posledných článkov pod názvom: „Boj potrvá možno celé storočie“ zverejnený dňa 13.10.2001 v denníku SME, kde odpovedá na otázku, či sa mohol v živote i pomýliť: „Horor z justičného omylu bráni často radikálnym záverom. Ale aké vysoké je percento poškodených? Koľko obetí, detí, mladých nevinných zomrie, **čo je to proti jednému justičnému omylu?** Ochrana detských obetí azda ospravedľňuje štatisticky malé riziko.“

Z uvedeného je zrejmé, že posudky pre vynášanie absolútnych trestov písal občan Dobrotka s jemu príslovečnou ľahkosťou a s generálom Pješčakom, okrem toho, že participovali na spolupáchateľstve trestného činu niekoľkonásobnej justičnej vraždy mali veľmi veľa spoločného.

Ja však po tom, čo som tohto pána stretol, videl a počul, ale aj potom, čo som sa stal jeho obeťou tvrdím, že klamstvá, intrigy a krivé svedectvá boli jeho jedinými pracovnými nástrojmi. Prítom som sa v rokoch 1983-1988 v Leopoldove stretol možno so stovkami vrahov. Je paradoxom, že tento pán dával posudky pre tresty smrti pre najhorších porušovateľov zákona a sériových vrahov, prítom sám bol sériovým vrahom štátnej bezpečnosti a požíval ich absolútnu dôveru. Ak bolo toto monštrum zakladateľom forenznej a súdnej psychológie u nás na Slovensku, potom by bolo možné oslavovať i Adolfa Hitlera, zato, že znížil nezamestnanosť, staval diaľnice a uviedol do života rodinné prídavky a 13-ty plat. O profesorovi Dobrotkovi, ktorý mal medzi odsúdenými prezývku majster kat je známe, že na jeho

posudkoch boli uložené viaceré tresty smrti a tieto boli i vykonané. Úprimne by ma dnes zaujímalo, koľkí z týchto popravených boli popravení len na základe svojho vlastného doznania bez ďalších nezvratných dôkazov. Tragikomické na tomto všetkom je to, že obeť doc. Dobrotku sa dnes už nemôžu brániť. Som presvedčený, že by mala byť vytvorená vyšetrovacia komisia na prešetrenie všetkých vykonaných rozsudkov smrti, na ktoré vypracovával sociálnu prognózu konfident štátnej bezpečnosti Prof. PhDr. Gejza Dobrotka CSc.

Štátny terorizmus: Indukovať texty obvineným nebolo problémom, do cely chodili uznesenia, ktoré si konfidenti prečítali, potom konali na vlastnú päsť pod kontrolou náčelníka operatívy štátnej bezpečnosti pplk. Stanka a vyšetrovatelia IQ Taligu sa tvárili, že vypátrali vrahov. V skutočnosti išlo o veľmi rafinovaný a dobre premyslený zločin, pretože vysoký stupeň utajenia ani normálne mysliacim vyšetrovateľom nadával záruky, že by si ktokoľvek mohol dovoliť porušiť nariadenia prvého námestníka federálneho ministerstva vnútra generála Pješčaka. Štátna bezpečnosť však mohla všetko a tieto možnosti aj využívala. Som presvedčený, že organizovaný zločin generála Pješčaka nebol náhodný, bol to dobre premyslený systém zneužívania právomocí viacerých zložiek bezpečnosti.

Ako teda prebiehalo vyšetrovanie?

Vyšetrovací tím Verejnej bezpečnosti mal svoju pracovnú verziu, ktorou postupne oboznamoval obvineného.

Vyšetrovací tím Štátnej bezpečnosti :

1/ touto verziou oboznámil spoluväzňa, prípadne viacerých spoluväzňov /prípade použitia Janžetiča/, aby obvineného do tejto verzie „spracovali“, najčastejší spôsob bol spôsob vymývania mozgov pomocou fragmentov snov, ktoré mal objekt spracovania rozprávať z pamäti.

2/ poveril spoluväzňa, prípadne viacerých spoluväzňov, aby si to zistili sami /prípade použitia Fagana/.

Toto si mohol spoluväzeň vyčítať napríklad z uznesení, ktoré posielali obvinenému na celu orgány činné v trestnom konaní, alebo to bol povel k fyzickému násiliu a spoluväzeň mohol zo záujmovej osoby štb želané informácie jednoducho vytĺcť. Niekedy stačilo agentov niekoľkokrát postupne vymeniť, pričom každý z nich spáchal drobný dieľčí úkon nezákonnosti nato, aby ten posledný, v podstate najmenej informovaný vystúpil pred súdom ako svedok a neochvejne potvrdil, čo vypátral, resp. to, čo sa od neho žiadalo.

Spoluväzňov vyberala štátna bezpečnosť z radov tých naskrz najhorších zločincov, ktorí mali na cele absolútne všetky právomoci o akých nesnívali ani Pješčakovci a absolútne všetky výhody väznenstva vrátane liekov, pretože tie boli v tom čase niečo ako sú dnes drogy. Na dosiahnutie doznania mali neúrekom dosť času a pracovali bez prítomnosti obhájcu, v mojom prípade i v tímoch. Mohol by som menovať desiatky príkladov zločincov, ktorí boli na slobode bezdomovcami, pričom v kriminále mali postavenia direktorov. Toto bol i prípad Fagana. Čo sa dialo za dverami ciel Väznice

Ministerstva spravodlivosti v Bratislave si môžete len domyslieť.

Ak by ste náhodou chceli pani predsedníčka zistiť, čo hľadal pplk. Pálka vo Vážnici MS Bratislava v deň zahájenia odvolacieho konania kauzy Cervanová na NS SSR, zistili by ste, že si bol z cely vyzdvihnúť Jura Lachmanna, ktorý pred ním roztrhal svoje odvolanie proti rozsudku Krajského súdu.

Ak by ste chceli zistiť, kto ma dobil dňa 26.8.1981 pri výsluchu za prítomnosti mjr. Hanka a Hubceja, zistili by ste, že to bol nejaký eštébak, ktorý navonok s vyšetrovaním tohto prípadu nemal nič spoločného. Zdôrazňujem, že toho človeka by som i dnes opoznal.

Stačilo len bezvýznamné priznanie k účasti na diskotéke, za príslub prepustenia na slobodu. Následkom takéhoto „doznaní“ mohli vyšetrovatelia reťazovými doznániami ďalších docieľiť i popravu svojej obete, pokiaľ by mali na tom záujem.

V rozsudku 1T6/82 nie je o násilí ani len zmienka, hoci o násilí existuje celý trestný spis Okresnej prokuratúry Bratislava vidiek sp. zn.: Vp 38/81.

Dňa 16.6.1982 bol na hl. pojednávaní čítaný anonym, ktorý dostali rodičia Romana Brázdu, kde pisateľ oznamoval, že vie, že Romana Brázdu príslušníci Verejnej bezpečnosti pripravujú na proces tým, že sa má stať obetným baránkom, že za peniaze možno dnes obetovať i nevinného a naopak, za peniaze možno dostať i vraha von z väzenia. Anonym Brázdovcom nepísal vizionár, bol to niekto veľmi blízky vyšetrovaniu, pretože okolnosti na ktoré upozorňoval sa neskôr skutočne naplnili. Brázda bol pripravovaný na proces vo väzenskej nemocnici v Brne a účasť psychiatrie na jeho duševnej likvidácii je nesporná. To nám potvrdil i bývalý príslušník štátnej bezpečnosti z XII. Správy MV, pričom povedal, že premiestnením Brázdu do Brna bude tento v krátkom čase rozprávať i o tom, o čom ešte dnes ani nevie.

Dňa 23.7.2001 Ivan Fagan v denníku Nový Čas priznal, že trestnú činnosť proti Andrášikovi páchal pod dohľadom eštébaka Stanka. Tu poukazujem na priznanie Fagana pred redaktormi Nového času, kedy ho pplk. Stanko s Andrášikovým „priznaním“ vrátil a povedal mu, že to nie je ono, nech zisťuje naďalej /...nič mi nepovedal, len zisťuj, to nie je ono Ivan, zisťuj naďalej..../. Je samozrejmé, že Andrášik bol na cele bitý dovtedy, pokiaľ jeho „doznanie“ neodobril eštébak Stanko. Po tom, čo sa Andrášik svojmu vyšetrovateľovi recidivistovi Faganovi „doznanie“ mal na cele až do svojho odsúdenia pokoj. Jeho ochotu podvoliť sa recidivistovi Faganovi ocenil JUDr. Bilčík na 22 rokov nepodmienečne.

V ďalšej časti svojho prehlásenia udáva, že vôbec nič touto činnosťou nezískal, za bytové krádeže podľa § 247 odst. 2 Tr. zák. dostal 4 roky natvrdo za 21 600.-

Kčs /čo bola v tom čase škoda veľkého rozsahu/. Zaradený bol do 2.NVS a výkon trestu vykonal v Dubnici nad Váhom.

Myslím si, že Fagan bol za špinavosti proti Andrášikovi štedro odmenený pretože:

1/ Trestná sadzba krádeže podľa § 241 odst.2 Tr. zák. bola od 3 do 8 rokov. U recidivistov sa podľa tohto vtedy platného zákona udeľoval trest v hornej tretine trestnej sadzby, čo u Fagana naplnené bolo, pretože s malými prestávkami bol Fagan vo výkone trestu takmer 13 rokov.

2/ Trestná sadzba sa automaticky zvyšovala pri organizovanej skupine

3/ Výkon trestu sa ukladal u recidivistu v 3.NVS, teda do Leopoldova.

Súhrnom uvedeného mal byť Fagan odsúdený na najmenej 7 rokov odňatia slobody nepodmienečne, do 3. NVS, pri použití matematiky základnej školy. Dubnica nad Váhom bola oproti Leopoldovu len pionierskym táborom.

Teda nejaká odmena tu bola a stála určite zato. Nepokladám za dôležité, aby som na tomto mieste rozoberal ďalších zločincov.

Keď sme si pred 21 rokmi na súde na takéto spôsoby sťažovali, súd uveril prokurátorovi, policajtom, recidivistom a por. Zervanovi. Popritom pre orgány činné v trestnom konaní nebolo nič nového, že väzenské hyeny typu Fagana, Riga a Janžetiča boli závislí toxikomani a feťáci, pričom ich dôveryhodnosť bola mizivá, ak vôbec nejaká bola.

Roman Brázda podstúpil 27 výsluchov bez prítomnosti obhájcu. Samé prvé doznanie skladá mjr. Hubcejovi po tom, čo sadista Taliga opúšťa výsluchovú miestnosť. Nepamätá si, či bolo použité fyzické násilie.

ČSSR bola policajným štátom a psychiatri **Vražda a Mokrášová** obaja v tom čase zamestnanci vnútra, boli policajní psychiatri, čo v tomto posudku negarantuje neustrannosť a nezávislosť. Keď znalec plk.Vražda vypovedal pred súdom, eštébak Dobrotka sedel v miestnosti, kontroloval jeho prejav, skákal mu do reči a dopĺňal ho. Pán plk. Vražda, ktorý síce má psychiatrickú atestáciu, ale **nikdy psychiatrom nebol**, iba kyvkal hlavou na súhlas.

Už 13 rokov stoja tu proti sebe 2 skupiny názorov psychiatrov, policajnoväzenskí, ktorí sa i dnes opovážia tvrdiť, že Brázda svoju nemoc i dnes predstiera a civilní, ktorí už od roku 1989, teda od jeho prepustenia na slobodu tvrdia, že Brázda trpí duševnou chorobou, v chronickej neliečiteľnej podobe. To však okrem iného znamená, že keď bol Brázda z výkonu trestu prepustený s neliečenou

paranoidnou schizofréniou, niekto vo výkone trestu spáchal na jeho zdraví trestný čin. Ja osobne zastávam názor, že to nemuseli byť ústavní psychiatri, boli to ľudia, ktorí ho väznili, týrali a jeho utrpenie kontrolovali. Brázda tak, ako aj iní duševne chorí ľudia nikdy netvrdil, že je duševne chorý. On v tom čase sotva vnímal okolie, mal už svoj vlastný svet. O tomto vedel i jeho obhájca, pražský advokát JUDr. Vladislav Vrba, ktorý o jeho zdravotnom stave informoval zodpovedných niekoľkokrát.

Museli to však vedieť páni, ktorí mávali služby na starých samotách v Leopoldove a ako jediní prichádzali s Brázdou do kontaktu.

Na hl. pojednávaní pred pár mesiacmi plk. Vražda cynicky prehlásil, že je povinný archivovať posudok 10 rokov, teda nevidí dôvod, aby sa k posudkom vôbec vyjadroval.

Tento prípad bol obnovený po 9 rokoch, teda v roku 1990. Bol obnovený so značnou publicitou a pán plukovník Vražda musel veľmi dobre vedieť, že novoobnovený proces sa bude znovu zaoberať i jeho posudkami, najmä potom, čo médiá viackrát informovali i o zdravotnom stave Romana Brázdu. Akým právom zlikvidoval plukovník Vražda posudky a najmä posudok Romana Brázdu, ktorý nebol schopný vnímať trestné konanie už počas procesu v roku 1982? Keďže sa pán plukovník nechcel viac stretnúť s viacerými nepríjemnými otázkami, na ktoré by mu bolo veľmi ťažké odpovedať, posudky akože zničil a hotovo. Od psychiatrickej likvidácie Romana Brázdu, ktorá sa mala konať v Brne odpovedal dňa 21.10.2003 jedinou vetou: „S týmto ja nemám nič spoločné.“

Brázda bol prepustený z Leopoldova na diagnózu Hočkin 3 NS, čo je onkologické ochorenie lymfatických uzlín. Podľa väzenských lekárov bol jeho duševný stav v poriadku. Zrazu civilní psychiatri s hrôzou zistili, že Brázda trpí nevyliciteľnou paranoidnou schizofréniou v ťažkej chronickej podobe. Som jediným svedkom, ktorý môže potvrdiť, v akom duševnom stave sa nachádzal Roman Brázda po procese, pretože s týmto som strávil asi týždeň na eskortnej ceste. I v to čase ho opätovne inzultoval spoluväzeň Bajzák, pričom bachari toto sledovali cez pozorovací otvor vo dverách, bez toho, aby zasiahli. Po príchode do Leopoldova už Brázdu nikto nevidel, pretože zostal izolovaný.

Vražda s Mokrášovou vypracovali posudok na obžalovaných bez toho, že by sa čo len zaujímali o ich zdravotné záznamy, ktoré boli pre nich v tom čase bez problémov prístupné. Taktiež nepokladali za dôležité informovať sa na obvinených od ich rodín prípadne najbližších. Ak by sa boli tieto dve psychokapacity o tieto záznamy zaujímali, boli by dospeli k zaujímavým záverom a súd by sa dozvedel, že Brázda sa narodil pridusený pupočnou šnúrou a o záchranu jeho života bojovali lekári už pri jeho narodení, že psychické problémy ho sprevádzali už počas štúdií na strednej i na vysokej škole, atď. Myslím si však, že o toto psychiatrom v roku 1982 vôbec nešlo. Som však vnútorne presvedčený, že bol o týchto problémoch informovaný eštébak Pálka, ktorý dodnes žije v Prahe a pri jeho horlivosti nebolo

problémom si Brázdove zdravotné záznamy od školského lekára v Prahe vyzdvihnúť. Ak si tieto „stratené“ záznamy nevypožičal do svojho súkromného archívu pán poručík Lamačka, mali by sa nachádzať v archíve v Levoči.

Takýto posudok z oboru psychiatrie je neúplný, pretože mu chýba základ.

Plukovník Vražda vo svojom posudku charakterizuje premorbídnu osobnosť Romana Brázdu ako abnormne štrukturovanú s hysterickými rysmi a sklonsmi k paranoidite a depresii / čo v jazyku psychiatrov tiež upozorňuje na možnosť začiatku akútnej psychózy v strese /. Toto sa aj prejavilo už počas prípravného konania produkciou bludov / samotné obvinenia, sebaobvinenia, dom so sedlovou strechou, červený Fiat 600, bezkonfliktné prijímanie klamlivých textov snov, ktoré mu podsúvali vyšetrovatelia cez nasadeného recidivistu Janžetiča...../.

Na hlavnom pojednávaní, plk. Vražda a doc. Dobrotka vyhlásili, že Brázda nie je schopný plnohodnotnej účasti na procese.

Ako **diagnózu stanovili znalci reaktívnu depresiu**, pričom poslali Brázdu na preliečenie do Bohníc.

Reaktívna depresia je depresia vyvolaná z podnetu. Každá akcia vyvolá reakciu. **V danom prípade to bola väzba, obvinenia, brutálne zaobchádzanie Taligu a Hubceja, obmedzenie osobnej slobody, úmrtie matky / oznámené Brázdovi Taligom /, úmrtie dcéry a zatknutie manželky / oznámené Brázdovi Taligom /, očakávanie trestu smrti, výčitky svedomia za krivé výpovede voči iným, vplyv spoluväzňov.....atď’.**

Po 3 týždňoch sa v hlavnom pojednávaní pokračovalo, pričom sa Brázda vrátil z Bohníc zdravý ako ryba, poďakoval sa súdu za svoje vyliečenie a pokračoval za účasti psychiatrov v „ďalšej tvorbe“. Opäť produkoval bludy, menil výpovede, tvoril scenáre.

Podľa názoru psychiatrov ďalšie konanie Brázda predstieral, pretože jeho zdravotný stav bol preliečením upravený, ale dobre vedeli, že to nie je pravda, pretože podľa lekárskeho záznamu a chorobopisu Brázdu v Bohniciach krmili len vitamínmi, žiadne neuroleptiká nedostával, teda jeho pobyt na psychiatrii v Bohniciach sa dá charakterizovať len ako oddychový - je možné, že ktosi mocný to medzičasom takto zariadil.

Podľa výpovedi Brázdu však liečený bol, boli mu dávané elektrošoky, krmili ho liekmi, ktoré ani nepoznal a na svoj pobyt či v Brne alebo v Bohniciach si veľa nepamätá.

Obaja psychiatri veľmi dobre vedeli, že reaktívna depresia v Brázdových podmienkach nemohla odoznieť po 3 týždňoch, pretože nezanikol podnet, ktorý

ju vyvolal, nezmenili sa podmienky väzby ani s ňou súvisiace príkoria. Ak by sa tieto faktory boli zmenili, možnosť vyličenia z reaktívnej depresie bola reálna, ale nie za 3 týždne, žiadalo by si to zopár mesiacov. Chcel by som súd upozorniť na nasledovné:

1/ Prognóza pacienta pri neliečenej schizofrénii, ak je pacient vystavený stresu vo väzbe / výkone trestu / je prechod do chronického štádia – čo sa po prepustení Brázdu na slobodu /po novembrovej revolúcii/ i potvrdilo.

2/ Porucha pamäti – vštiepivosti – sa vyskytuje po úraze, po bitke.....mohla súvisieť porucha pamäti po bitke s úrazom hlavy v Brne v r. 5/82, kde bol Brázda dokopaný policajtmi. Jeho IQ 122 v r. 1982 kleslo na IQ 95 v roku 1990. **U Romana Brázdu bol pri CT mozgu zistený organický nález.** Od prepustenia bol 16x ústavne hospitalizovaný.....

3/ Brázda údajne rozprával spoluväzňovi Janžetičovi zo sna, za čo si, podľa plukovníka Vraždu duševne zdravý Brázda pri IQ 122 vyslúžil 20 rokov nepodmienečne a primitívneho recidivistu Janžetiča, ktorý mal IQ chytřejšieho delfína, bez súdu pustili z väzby domov. Z protokolu i z výpovedi Janžetiča na hlavnom pojednávaní v roku 1982 je jasné, že obsah doznaní zo sna mu rozprával Janžetič a on toto **bez odporu** prijal. Submisívnu vzťahovačnosť, ale plk.Vražda poprel, na Ganzerov syndróm pri IQ 122 nemohol ani pomyslieť. Asi najjednoduchšie a určite politicky najschodnejšie pre plk. Vraždu bolo povedať, že Brázda duševnú chorobu predstiera.....

.....v roku 1985 bol plukovník Vražda menovaný ako prednosta psychiatrického oddelenia FN, kde ako naslovovzatý odborník dokazoval „svoje kvality“ len zopár mesiacov.....

Súdna izolácia sa vytvorila kvôli Brázdovi. Tí ktorí túto izoláciu zabezpečili, veľmi dobre vedeli, prečo tak činili. Podotýkam, že po našom odsúdení sa JUDr. Valášik už nemal viac dôvodov zdržiavať na okresnej prokuratúre Bratislava-vidiek a konečne mohol nastúpiť ako námestník Krajského prokurátora a venovať sa nám naďalej, pretože výkon trestu leopoldovskej pevnosti spadal pod dozorovú prokurátorku Dr. Reichlovú, ktorá bola Valášikovou podriadenou.

Po príchode do Leopoldova boli Brázda, Dúbravický a Kocúr umiestnený do zvláštneho oddelenia, ktoré bolo situované medzi celami súdnej izolácie.

Aby bol **zločin spáchaný na Brázdovi dokonalý**, bolo potrebné ho izolovať, pretože inak by sa celý Leopoldov veľmi rýchlo dozvedel, v akom stave dodávali súdy v osemdesiatich rokoch do výkonu trestu ľuďmi, najmä, keď títo duševne chorí stiahli so sebou do väzníc ďalšie záujmové osoby štátnej bezpečnosti. Kocúr s Dúbravickým tvorili popri Brázdovi len zásterku.

Čerman bol zadelený na pracovisko Livelis, Andrášik na Železobrodské sklo, ja

na pracovisko vnútorný Kovošrot. Všetky uvedené pracoviská boli známe najťažšími podmienkami výkonu trestu. Všetci sme boli na dlhé roky zadelení buď na najťažšiu úkolovú či už manuálnu alebo psychickú prácu. Keď som si na pracovné zadelenie sťažoval, bolo mi povedané, že takto rozhodla pracovná komisia. Týmto krokom bol hneď porušený Zákon o výkone trestu, kde podľa §§26-27 mal byť odsúdený zaradený na prácu zodpovedajúcu minimálne jeho schopnostiam ak nie vzdelaniu.

Cely súdnej izolácie a zvláštneho oddelenia boli v Leopoldove na tzv. starých samotách, čo bol špeciálny pavilón pre politických väzňov. Skupiny politických väzňov a väzňov súdnej izolácie a zvláštneho oddelenia mali najťažší výkon trestu, boli špeciálne oddelení od ďalších cca 2300 väzňov Leopoldova. Vychovávateľa tu robil osvedčený káder, ktorého základom služobných povinností bola mlčanlivosť. O každom a o všetkom. Charakteristickým znakom tohto vychovávateľa bola ohromujúca necitlivosť pri udeľovaní najprísnejších disciplinárnych trestov.

Staré samoty boli tým povestným oddielom, kde sa spáchalo najviac vrážd i samovrážd v rámci celého Leopoldova. Samoty boli tým povestným oddielom, kde si Leopoldovskí sadisti /myslím z radov príslušníkov väzenskej stráže/ chodievali do väzňov udrieť, kde väzenskí konfidenti mali právomoci tých najhorších kápo v hádam od čias Osvienčima. Hrôzostrašné príbehy a svedectvá spojené s týmto oddielom čakajú stále na preskúmanie. Na tomto oddelení prežil Brázda hádam 8 rokov, z toho možno polovicu v samoväzbe. Bol neustále trestaný, jeho meno nebolo počuť vo väzenskom rozhlase len vtedy, keď vykonával samoväzbu. Neskôr bol odsúdený i do cely súdnej izolácie asi na 12 mesiacov. Jeho väznotelia vedeli, že je duševne chorý, svojimi názormi sa ani netajili, no napriek tomu nespravili nič, čo by mohlo jeho duševnú nemoc zastaviť. Osobne som nevidel horší prípad trápenia chorého človeka. To, že o jeho stave vedeli príslušné orgány usudzujem aj z toho, že obsah jeho sťažností a listov bol často namierený proti ZSSR, politickým predstaviteľom štátu a Varšavskej zmluvy a i napriek tomu sa proti nemu nikdy nezahájilo trestné stíhanie. V prípadoch iných odsúdených boli títo okamžite trestne stíhaní. Nanešťastie našťastie Brázda po príchode do Leopoldova mal už svoj „vlastný život“ komunikoval s uffo a nepamätá si ani na zverské zaobchádzanie niektorých svojich strážcov.

V prvom roku výkonu trestu, t.j. v rokoch 1983-4 som vďaka kpt. Lehotskému z vnútornej ochrany väznice strávil v samoväzbe asi 50 dní. V kamennej prízemnej cele bola jediná drevená priča, na ktorej mohol väzeň spať medzi 22,00-6,00. Cez deň sedieť alebo ležať na tejto priči bolo prísne zakázané. Porušenie tohto zákazu počas dňa bolo sankcionované asi takým spôsobom, že službu konajúci bachar / najčastejšie nstržm. D., pravdepodobne pôvodom cigán a stržm. M. / si zavolať na pomoc ešte ďalších dvoch príslušníkov a hromadne obuškami previnilca v jeho vlastnej cele tak dobili, že spravidla ho rovno hodili na nosítka a odniesli na ošetrovňu skontrolovať, či vnútorne nekrváca. Keď chceli bachari niekoho dobiť a nechcelo sa im, túto špinavú prácu za nich odvádzali väzenskí kápiovia alebo

chodbári. Tieto orgie násilia a bezprávia bežne sprevádzal neskutočný rev, plač a štekot psov, čo malo silný psychologický efekt na zvyšných obyvateľov bloku.

Cela bola vybavená jedným okienkom s drôteným výpletom bez skla, ktorého spodný rám bol asi vo výške 2,5 m od zeme. 2 radiátorové články v zimnom období udržali teplotu sotva 10 stupňov celzia, takže potrestaní trpeli tak hladom ako aj zimou, pri základnom ošatení, t.j. bakanče bez ponožiek a šnúrok, plátená košeľa a tepláky.

Pri štandardnom režime mali väzni v samoväzbe nárok na polhodinovú vychádzku raz za deň. Na vychádzku sa chodilo v skupinách, jedna skupina mohla mať i 20 osôb, ktorí chodili do kruhu a nesmeli sa rozprávať. Počas jednej takejto prestávky som videl, ako bachari z jednej cely vytiahli väzňa a bili ho obuškami na zemi. Zvláštnosťou toho čo som videl bolo, že väzeň vôbec nekričal, ležal strnulo na žulovej dlažbe a triasol sa akoby bol v kŕčoch alebo v šoku. Nevyslovil jediné slovo ani nezaplakal. Dvaja bachari, ktorých mená som nepoznal mu dobre naložili a brali sa svojou cestou, ale stržm. M. ho bil obuškom dovtedy, pokiaľ vládal. Keď už nevládal, utierajúc zo seba pot rozkázal hlavnému chodbárovi, aby ho vhodili do cely. Hlavný chodbár si privolal dvoch pomocníkov, strnulého väzňa ležiaceho na zemi chytili za ruky a nohy, vhodili ho do cely na zem a zabuchli za nim dvere.

Keď našej skupine skončila vychádzka a uvádzali nás nazad do ciel, zažil som hrôzu, na ktorú nezabudnem do smrti. Cela v ktorej ležal dobitý väzeň bola priotvorená, vo vnútri boli ľudia v bielych plášťoch /asi z ošetrovni/ a bachari, pred celou stáli nejakí výpomocní väzni, pričom jeden alebo dvaja z nich ma šepkajúc a posunkami upozorňovali, že ten na zemi je Roman Brázda.

Keď som sa s Brázdom o tomto rozprával po jeho prepustení v roku 1990 nevedel si na toto spomenúť. Povedal mi, že ho ubili viackrát a bili ho tak väzni z príkazu bacharov, ako i bachari. Začo ho ubili si taktiež nevedel spomenúť.

Vážený senát Krajského súdu, za utrpenie, ktorým prešiel Roman Brázda a ktoré si nikto z Vás ani len nevie predstaviť, nesie plnú zodpovednosť hrubý, diletantský a necitlivý systém väzenstva. Nevie na ktorom konci sveta by dnes dokázali väzniť chorého človeka, ktorý je vzdorovitý a za túto vzdorovitosť ho biť, kopať i trestať. Hrubosť s akou sa zaobchádzalo 8 rokov s týmto chorým človekom nemá seba rovna.

MUDr. Porubský: Akú hodnotu má svedectvo 84-ročného pána, ktorému za krivú výpoveď pred súdom nemôže štát siahnúť ani na titul, či hodnosť a ktorý vedome klamal s pocitom beztrestnosti, postupne upravoval, modifikoval a menil svoj posudok, až do takej miery, že koniec odporoval začiatku.

4x som sa ho pýtal, či bolo vykonané znásilnenie, on mi 4x odpovedal, že

mohla byť vykonaná súlož. Pitevný protokol jasnými slovami dokumentuje zistenú skutočnosť, že známky násilia na pitvanej mŕtvoľe zistené neboli. Toto však vylučuje akékoľvek znásilnenie, pretože znásilnenie sprevádzajú i ďalšie množiny sprievodných stôp, ktoré nemusia byť len na rukách, nohách a na pohlavných orgánoch.

Porubský vypovedal na súde pod nátlakom. Viete si predstaviť aká by tu nastala reakcia keby vypovedal, že opakované, viacnásobné znásilnenie podľa patologického posudku je vylúčené?

Stručná rekapitulácia:

1976: / posudok podaný **písomne** / Pri podrobnej pitve vonkajších a vnútorných ženských pohlavných orgánov sme nezistili žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že na menovanej bola vykonaná súlož, alebo iná sexuálna manipulácia. Pre hnilobu nebola zisťovaná prítomnosť spermií. / V posudku je ešte napísané okrem iného, že pri podrobnom prezretí vonkajších genitálií bol zistený anulárny hymen s hladkými okrajmi, čo pri priemernom IQ súdneho sanitára, nieto ešte súdneho lekára dokazuje, že povrch a rozlíšiteľnosť pohlavných orgánov poškodenej nebol hnilobne zmenený natol'ko, že by sa z neho nedali odčítať stopy znásilnenia alebo násilia, ak by nejaké existovali./

1982: / posudok podaný **písomne** / Platí to čo bolo napísané v roku 1976

1983: / posudok podaný **písomne** / Platí to čo bolo napísané v rokoch 1976 a 1982 + Nič sme nezistili v dôsledku hnilobných zmien. To ale nevylučuje možnosť opakovanej súlož.

1993: / posudok podaný **prvý krát ústne** / Platí to čo bolo napísané v rokoch 1976, 1982, 1983 + Pokiaľ ide o stopy po znásilnení tie sme nezistili, ale nemožno ich vylúčiť v dôsledku hnilobných zmien. **Pitva nebola zameraná na znásilnenie.** Pokiaľ ide o stopy tieto nemožno vylúčiť v dôsledku hnilobných zmien. / Porubský okrem iného povedal: Pri hnilobe by pri stiahnutí prsteňa bola porušená koža a bol by zárez na prste. Žiaden zárez na prste zistený nebol, preto nastáva otázka podľa akých prsteňov identifikoval Ľudovít Cervan svoju dcéru? Kde tieto prstene zobral eštėbak Jiskra? /

2003: / posudok podaný **ústne** / Platí to čo bolo napísané v rokoch 1976, 1982, 1983 a povedané v roku 1993 + nasledovné:

Na moju otázku či mohlo byť vykonané viacnásobné opakované znásilnenie na poškodenej viacerými mužmi znalec udáva:

Ak by bolo znásilnenie sprevádzané hrubým násilím, ktoré by zanechalo stopy na tele vzdor pokročilým hnilobným zmenám, tak by to bolo

prípustné, **my sme ale takéto stopy nenašli, preto sme formulovali v našom posudku, že súlož aj s viacerými mužmi je možná bez stôp násilia.**

S poukazom na č.l. 1832, kde je popísaný anulárny hymen s hladkými okrajmi, čo dokazuje, že rozlíšiteľnosť povrchu pohlavných orgánov bola jasná a jednoznačná, znalec udáva: **Hnilobné zmeny, ktoré sme zistili, sa týkali povrchu kože**, ktorá sa cárovite olupovala hlavne na miestach prístupu vody resp. potom vzduchu. Orgány, ktoré neboli tak vystavené hnilobe neboli takto ťažko zmenené /rozpor oproti roku 1983!!!/ a preto bolo možné zistiť aj na vnútorných genitáliách stav hymenu, vzhľadom na to, že pri každej mŕtvoľe ženského pohlavia takéto zistenia pri pitve vždy robíme /pozn.: rozpor oproti roku 1993!!!/ Ďalej znalec udáva: Popis hymenu, teda tzv. panenskej blany ako je uvedený v pitevnom protokole jednoznačne hovorí, že táto blana bola roztrhnutá dávno, dávnejšie predtým, ako prišlo ku smrti. Nešlo teda o čerstvé roztrhnutie, ale o roztrhnutie staršieho dáta.

Toto sme uviedli preto, aby táto okolnosť bola jasná. **Mohli sme preto vzdor hnilobným zmenám posúdiť stopy násilia, aj na vonkajších genitáloch, ktoré sme nenašli.**

Záver? Československá súdna patológia bola v predvojnovom období na úrovni, ktorú nám mohli závidieť všetky krajiny sveta. Československí predvojnoví súdni patológovia prednášali na najdôležitejších vedeckých sympóziách a seminároch a ich skúsenosti a dôkazy exaktnosti preberal celý pokrokový svet. Ak zo slávy a majestátu tejto vedy zostalo len to, čoho sme boli svedkami na tomto súde v dňoch 15.9.1993 a 4.2.2003 potom hovorme nie o úpadku, ale o totálnej likvidácii.

Tu by som mohol skončiť. Mám tu však ďalších 26 strán.

Hydrobiologický rozbor 19.11.1981 napísali policajti uznesenie a hneď na druhý deň 20.11.1981 asistovali „znalkyni“, ktorá odoberala vodu z termálneho jazierka v Kráľovej pri Senci. Pre objasnenie a lepšiu predstavu súdu si dovoľujem podotknúť, že toto tzv. termálne jazierko už neexistuje, ktosi ho vymazal z mapy i okolia Kráľovej pri Senci. Žiadne jazierko tam ani nikdy neexistovalo, bola to obyčajná mláka, ktorá vznikla pri prirodzených výronoch termálneho prameňa. Názov jazierko priradili tejto bačorine vyšetровatelia KS ZNB, pretože Kocúr pod fackami por. Taligu pri svojom prvom výsluchu hovoril o akomsi jazere pri Senci a agilní detektívi ihneď bežali proti prúdu rieky Čierna voda, pokiaľ nenašli čosi, čo

by zodpovedalo tejto sprostosti.

Časom tento prameň domáci zrejme usmernili do vybudovaného kúpaliska a tým jazierko prestalo existovať.

Hydrobiologický rozbor rieky Čierna voda vypracovaný znalcom v roku 1976 plne zodpovedal obsahu pitevného nálezu, že Ľudmila Cervanová bola utopená v tejto rieke. Táto expertíza je však tak pre nás ako aj pre tento súd dodnes utajená a to preto, že vyvracia miesto utopenia Ľ.C. Expertíza sa nachádza v archíve MV v Levoči.

Neviem, kto je RNDr. Mária Holobradá, z Donnerovej ulici č. 29, v Bratislave, ale „znalecký posudok“, ktorý vypracovala pre vyšetrovateľov by mal mať okrúhlu pečiatku so štátnym znakom a doložku súdneho znalca. Oboje náležitosti tu chýbajú.

Ak sme však tieto nedostatky ochotní tolerovať, prinajmenej nepochopiteľný zostáva fakt, že znalkyňa bola oboznámená s pitevným protokolom mŕtvoly Ľ.C., teda cielene jej bol ponúknutý výsledok.

Vzhľadom na novembrové počasie možno predpokladať, že koncentrácia rozsievok bola určite vyššia, nakoľko november patrí rozhodne medzi chladnejšie, než teplejšie mesiace.

Tento znalecký posudok je charakteristický najmä tým, že v **plúcach a v pečeni mŕtvoly Ľ.C. neboli nájdené zelené riasy Chlorophyceae, ktoré sa vo vode jazierka nachádzajú** v koncentrácii výskytu cca. 437-násobku, t.j. o 43700 % viac a to priemerne vo všetkých troch odobratých profiloch, ako rozsievka *Nitschia* sp., ktorá bola zistená pri pitve. To isté platí i u rozsievky ***Navicula cryptocephala***, ktorej koncentrácia je priemerne 53-násobok, t.j. 5300 % viac, než *Nitschia* sp, ale aj u ***Achnantes minutissima***, ktorej koncentrácia výskytu je 33- násobok, teda o 3300 % vyšší vo všetkých troch odobratých profiloch matematického priemeru.

Horeuvedené jednoducho znamená, že na každú jednu rozsevku *Nitschia* sp. by malo pripadať ďalších 437 ks zelenej riasy Chlorophyceae, 53 ks *Navicula cryptocephala* a 33 ks *Achnantes minutissima*, ktoré pri pitve zistené neboli.

Naopak, rozsievky ***Fragillaria* sp. a *Cyclotella* sp.**, ktoré **boli pri pitve zistené v plúcach a v pečeni Ľ.C., sa vo vode jazierka v roku 1981 vôbec nevyskytovali.**

Na jednej strane RNDr. Mária Holobradá s istotou tvrdí, že celkový výskyt rozsievok v predchádzajúcich rokoch i v roku 1976 je istý, na druhej strane ten istý znalec v tom istom posudku uvádza, že druhové zloženie mohlo byť v predchádzajúcich rokoch od tohtoročných pozorovaní odlišné. V tomto prípade však jedno môže vylučovať druhé, pretože rozsievky nemôžu vzniknúť z ničoho a naopak sami od seba zaniknúť. Ak áno, mal sa znalec k tomuto na hlavnom pojednávaní vyjadriť už v roku 1982, čo sa však nestalo, pretože súd nepokladal za

dôležité vypočúť znalca bezprostredne a ústne.

Tento znalecký posudok však v podobe v akej je napísaný jednoznačne dokazuje, že Ľ.C. nemohla byť utopená v termálnom jazierku v Kráľovej pri Senci, pretože koncentrácia a výskyt objavených rozsievok vo vode pochádzajúcej z tohto jazierka túto hypotézu jednoznačne vyvracajú.

Ovplyvňovanie Brázdu počas hl. pojednávania sa stalo presvedčivým dôkazom nezákonností, ktoré sa diali vo Väznici MS v Bratislave. Tohto konania sa dopustil poručík vnútornej ochrany väznice **Michal Zervan**, ktorý bol neskoršie na hl. pojednávani vypočutý ako svedok, ale v neprítomnosti všetkých obžalovaných, pričom súd s prokurátorom výsluch tohto svedka označil za štátne tajomstvo. Súd nadobudol presvedčenie, že por. Zervan v ničom neprekročil svoju právomoc, hoci podplácal Brázdu príslubom rôznych výhod od návštev rodičov, cez mimoriadne balíčky až po zaradenie vo výkone trestu, keď bude tento vypovedať zhodne s obž. Lachmannom a požiadavkami prokurátora.

S por. Zervanom som mal možnosť stretnutia niekoľkokrát. Už pri prvom stretnutí mi jeho spoločník v kancelárii oznámil nasledovné: „Z Vás udelám buzeranty a z Vašich manželiek kurvy, rozumíte? Na to sme tu!!!“ Pravidelne si ma nechal „predviesť na koberec“, keď som písal z väzby sťažnosti, ktoré som adresoval Generálnej prokuratúre SSR, týkajúce sa tak vyšetrovania ako aj podmienok vo väzbe, pričom mi oznámil, že tieto sťažnosti mi zadržiava, nakoľko som už nejakú sťažnosť napísal a pokiaľ nedostanem vyrozumenie už vopred napísanej sťažnosti on nedovolí, aby som si sťažoval naďalej a to i napriek tomu, že neskoršie sťažnosti čo do závažnosti ich obsahu boli oveľa dôležitejšie, ako prvá sťažnosť napísaná skôr, pretože intenzita násilí používaných pri výsluchoch sa zo dňa na deň stupňovala. Už v týchto sťažnostiach som písal, že ma vyšetrovatelia nútia vypovedať niečo, čo sa vôbec nezakladá na pravde, že ma na výsluchoch urážajú a vyhrážajú sa mi. Por. Zervan mi takisto zadržiaval aj listy súkromné, či moje tak aj listy od mojich najbližších. Sústavne sa mi vyhrážal zhoršením podmienok vo väzbe, dokonca i samoväzbou s fyzickým násilím, pokiaľ budem odmietať účasť na sadistických výsluchoch prevádzaných por. Taligom bez prítomnosti môjho advokáta. Naopak, sľuboval všetko možné i nemožné, pokiaľ pristanem na hru prokurátora a vyšetrovateľov a pomôžem usvedčiť ostatných. Je nepochybné, že por. Zervan bol predĺženou rukou mjr. Jiskru a generála Pješčaka a riadil sa ich pokynmi. Pri študovaní spisov som zistil, že v spise sa nachádzajú len 2 či 3 z mnohých mojich sťažností, pretože ja som na každú zmenu k horšiemu reagoval sťažnosťou. Nejednalo sa tu len o psychoteror a fyzické násilie, jednalo sa i o rozširovanie obvinení, konfrontácie s Lachmannom a Brázdou, pričom som si sťažoval, že ich výpovede sa nezakladali na pravde, sťažoval som si na zadržiavanie pošty /vyšetrovatelia mi oznámili, že mi už ani nemá kto napísať list, pretože moji najbližší sú kvôli mne už tiež za mrežami/, proste sťažoval som si na každú zmenu k horšiemu. Jediné na čo som si nemohol sťažovať boli ukrutné podmienky väzby, ktorú nám naordinoval por. Zervan riadený eštébakmi Stankom a Jiskrom.

Môj prvý spoluväzeň bol Vojtech Kurthy, niekoľkonásobne trestaný recidivista, ktorému nemal kto ani napísať list. Návštevy mával neúrekom a dnes je samozrejme, kto si ho z cely vyzdvihoval aj načo. Tento väzeň trpel nejakým onkologickým ochorením /kondilátom/, čo bol výrastok vo veľkosti vlašského orecha, ktorý mu vyčnieval z konečníka. Keď ma bachari uviedli do cely, tento väzeň ležal na posteli, nohy mal rozkročené nad hlavou a tento výrastok si obtrhával, pričom kúsky znečistenej a odtrhutej kože si ukladal na skelet postele. Keď po polhodine skončil, začal tento biologický odpad strieľať mne do tváre. Niekedy si tieto výrastky poškodil natoľko, že mu začali i hnisieť, samozrejme, tento hnis i s krvou si niekedy utieral i do mojich teplákov. Môj pobyt vo väzbe bol týmto indivíduom starostlivo pripravený.

Počas prípravného konania som bol rozpracovávaný i ďalším väzňom, ktorý sa volal Ján Reindl. Tento väzeň ma inzultoval viackrát, pričom po prvom útoku som si sťažoval bacharovi. Ten poriadok na cele zjednal tak, že keď si budem sťažovať ešte raz, budeme potrestaní obaja a dá nás oboch do korekcie. Po takto vyriešenom konflikte som sa už nikdy vo väzbe nepokúsil na niečo sťažovať. Ďalší spoluväzeň recidivista Štefan Rigo alias Kišmyška, sa na mojej cele ocitol hneď po tom, čo zmlátil na cele Fera Čermana /to som ja samozrejme nevedel/. Rigo bol známym policajným konfidentom hádam na celom Slovensku. Ihneď mi ponúkol svoje služby, vo veľmi krátkej dobe mi jasne a názorne predviedol, ako sa vybavuje alibi prostredníctvom motákov, ako sa do väzby pašujú náklady alnagonov, žiletiek, ako sa odosielajú cez knihárov a kúpelníkov žiadosti pre vybavenie alibi i ako sa prijímajú správy o ich riešení. Stačilo len súhlasiť a Valašík, Lamačka a Gerbel mali opäť dôvody sláviť úspechy. Špicľovanie bolo niekedy prekombinované až natoľko, že boli na mňa nasadení i traja konfidenti, ktorí o sebe nevedeli. V istom čase bol por. Zervan takým diletantom, že na mňa nasadil troch hlupákov, z ktorých ma v tichosti každý jeden upozorňoval na ďalších dvoch z podozrenia nasadenia operatívy. Tak ako boli vyberaní vyšetrovatelia podľa kľúča medu a biča, tak boli vyberaní i konfidenti na celách. Jedni vládli hrubým násilím a vyvolávali konflikty potom, čo ste s nimi odmietali rozhovory na tému obvinení, iní sa snažili o Vašu dôveru falošnou podporou.

Toto potvrdil na hlavnom pojednávaní 16.6.1993 pred senátom JUDr. Vlčeka aj doc. Dobrotka, ktorý vypovedal: „**Janžetiča som nebral do úvahy a že bol nasadený som sa dozvedel od vyšetrovateľov. Vedel som, že okrem Janžetiča bol nasadený ešte jeden, ktorý bol sadista, myslím, že išlo o Fagana.**“ V roku 2002 sme sa z tlače dozvedeli, kto bol Ivan Fagan i kto ho riadil. Keby neboli existovali nezákonnosti vo väzbe, nebola by existovala ani kauza Cervanová. Politický teror reprezentovaný eštébákmi pplk. Stankom a mjr. Jiskrom, ktorý bol hlavným šéfom vyšetrovateľov, pokračoval naďalej i po našom odsúdení. Rozsah porušovania zákonov v prípravnom konaní tejto kauzy bol tak obľudný, že som strácal dôveru i vo vlastného obhajcu /nasvedčujú o tom i dopisy rodinné/. Keď som sa na cele zmienil pred spoluväzňami, že môj obhajca je Dr. Arbét, odpoveďou mi bolo oznámenie

s viacnásobným ubezpečením, že Dr. Arbét je policajný konfident. Zato mi boli ihneď doporučené mená iných obhajcov, ktorí by mohli byť „vhodnejšími“ než Dr. Arbét. Viackrát ma spoluväzni presviedčali, že by som sa mal priznať ku svojim obvineniam i keď som uvedené činy nespáchal, pretože oni poznajú mená našich vyšetrovateľov štátnej bezpečnosti, je to to isté zoskupenie, ktoré vyšetrovalo signatárov Charty 77 a profesora Patočku. Je preto lepšie sa doznať a získať tým poľahčujúce okolnosti, ako sa nechať zavraždiť. A tomu môžem uveriť na 100%, naostatok ako mi povedali, som obvinený a môžem sa brániť spôsobom, aký uznám za vhodný, teda aj klamať.

Samozrejme skôr, než sa moje ďalšie sťažnosti dostali do riešenia, zahájilo sa proti mne ďalšie trestné stíhanie pre „**trestný čin krivého obvinenia**“, keď som o násilí používanom pri výsluchoch informoval dozorujúcu prokurátorku, prokurátora Krajskej prokuratúry, väzenského lekára a náčelníka väznice.

O všetkom, čo sa odohrávalo za múrmi väznice som nesmel a ani nemal možnosť s kým hovoriť. Prvý rozhovor s mojim obhajcom som mal až po uzatvorení spisového materiálu. Dovtedy som si mohol sťažovať len ústne a to tým, ktorí tieto zbesilé výsluchy organizovali a prevádzali. Keď som si začiatkom septembra sťažoval prokurátorovi Mayerhofferovi, že vyšetrovatelia ma neľudsky vyťažujú bez prítomnosti môjho obhajcu, Mayerhoffer začal po mne kričať, že budem stíhaný pre krivé obvinenie a nikto viac za mnou chodiť nebude. Po odchode prokurátora kričal po mne por. Zervan, pričom mi sľúbil, že onedlho budem preklínať vlastnú matku, za to, že ma porodila. Taký výkon trestu mi on pripraví.

Po odsúdení a právoplatnosti rozsudku, hoci som bol prvotrestanec zaradený do 2. NVS, ešte v Justičnom paláci ma bachari ostrihali dohola a 3.5.1983 som bol eskortovaný so všetkými mojimi spoluodsúdenými do Leopoldova. a zaradený na pracovisko vnútorný Kovošrot, čo bolo v podmienkach Leopoldova trestné komando horšie než galeje. Toto pracovisko de jure nikdy neexistovalo, de facto bolo však v rámci Leopoldova zlatou baňou, pretože väzni, ktorí tu pracovali boli doslova zabíjaní ťažkou a nebezpečnou prácou, ktorú by nik v civile z hľadiska bezpečnosti práce nemohol prevádzkovať. Počas môjho pobytu si pamätám viacero sebapoškodení, jeden z väzňov svoj útek z tohto neľudského prostredia riešil tým, že si nechal odstrihnúť obe ruky na pákových elektrických nožniciach. Tu som prežil i strašnú zimu v chabom ošatení, pretože premočené a prepotené prešiváky, ktoré nám zmokli do rána úplne zamrzli, keď ste si chceli obliecť hrubý kabát, najprv ste ho museli celý rozlámať od ľadu, aby ste si ho mohli obliecť, pretože vonku mrzlo a kabáty sme mali odložené vonku v starej karosérii od autobusu. Tu som pracoval najčastejšie pri rozbíjaní olovených akumulátorov plných kyseliny bez ochranných prostriedkov, pretože kožené rukavice sme fasovali raz za mesiac a nikoho nezaujímalo, že vydržali dva dni. Keď ste si na tieto pomery sťažovali, dali Vás odblankovávať medené a hliníkové drôtičky, ktorých ste mali odblankovať toľko, aby bolo 15-20kg čistého materiálu, čo nebolo možné ani teoreticky dosiahnuť. Za

neplnenie normy Vám najprv odňali právo na prijatie balíka, ktoré ste mali raz za 9 mesiacov, potom Vám znížili stravnú jednotku, ktorá absolútne nepokrývala výkony, ktoré vedenie ústavu po Vás požadovalo a napokon to bola samoväzba. Keby dnes niekto takéto pracovisko za tých podmienok založil, okamžite by bol odsúdený za týranie a zneužívanie právomoci. V jarných mesiacoch som bol z Kovošrotu v dôsledku zdravotných problémov na 4-5 týždňov preložený ústavným lekárom. Z preťaženia sa mi zapálili šľachy na rukách a dodnes mi praská v kĺboch na palcoch rúk a každé ráno si musím prsty najprv pohybom prekrviť. Asi polovici spoluväzňov, s ktorými ma vedúci Kovošrotu a náčelník ústavu na tomto pracovisku likvidovali, objavili po testoch olovo v krvi. Týchto väzňov zobrali niekam do zdravotníckeho zariadenia do Čiech a už nikdy som o nich nepočul.

Počas môjho pobytu na Kovošrote došlo k trestnej činnosti dvoch väzňov, ktorí znásilnili väzňa tretieho. Okamžite boli obaja izolovaní do zvláštneho oddelenia. Zaujímavé bolo, že jedného prideliť ku Kocúrovi, druhého ku Dúbravickému.

Náčelník Ústavu ZNV SSR, ako sa Leopoldovský koncentrák honosne nazýval, v pravidelných mesačných intervaloch dlhé roky informoval generála Pješčaka, ako sa máme, čo a komu vypisujeme, ten zase vynachádzal spôsoby, ako nás prevychovať, usmerniť prípadne potrestať, aby táto špinavá práca zostala dobre utajená. Keď ma navštívil môj obhájca JUDr. Vrba, vždy strávil 4 hodiny u náčelníka ZNV, pokiaľ ho tento oboznámil s režimom, ktorý bol okolo nás vytvorený.

Našťastie prišiel rok 1986 a s ním aj „perestrojka“ a Babinský. Príchodom Babinského do Leopoldova sa na nás začalo pomaly zabúdať, podľa vtedajšieho režimu bol Babinský najväčší zlosyn v ústave / v marci 1989 mu malo byť na Pankráci udelené „zvláštne ošetrovanie“ /.

Na Kovošrote ma por. Zervan s prokurátorom Valašíkom prevychovávali s väzňami 3. NVS asi 14 mesiacov, a to aj takým spôsobom, že som bol umiestnený na celu, v ktorej bolo ubytovaných 70 osôb, z toho 67 cigánov, medzi nimi asi 10 homosexuálov. Táto prevýchova bola protizákonná, pretože ja som bol odsúdený na trest odňatia slobody do 2. NVS. Svoje právomoci odovzdali ďalšiemu súdruhovi vnútornej ochrany väznice, ktorý sa volal kpt. Lehotský a ktorý ma trestal za všetko, za čo to len bolo možné. Nikdy mi nezabudol pripomenúť, že ja vôbec sedieť nemusím, stačí aby som prehodnotil svoj postoj pred súdom, on zodvihne telefón, zavolá prokurátora a vo veľmi krátkej dobe môže byť môj prípad obnovený a ja prepustený na slobodu s dostatočným trestom.....

Vrátim sa však ku krivému obvineniu. I napriek príslubu prokurátora Mayerhoffera vyšetrovateľa za mnou ešte niekoľkokrát prišli. Ďalšie stíhanie pre „trestný čin krivého obvinenia“ mi vyšetrovateľa naozaj zahájili, naviac vykonštruovali proti mne i ďalšie obvinenie, že som si mal sťažovať na fyzické násilie pred príslušníkom ÚZNV pppap. Popovičom, ktoré na mne malo byť použité

iba v prítomnosti krajského prokurátora a môjho obhajcu. Proti tomuto som si podal ďalšie sťažnosti. Keď sa mi zdalo, že na mňa padá celý svet, neviem čo sa stalo a čo nie, pri vyšetovaní „mojej ďalšej trestnej činnosti“ po prvýkrát zasvietilo slnko. Ppapr. Popovič spoluprácu s Valášikovcami odmietol presne tak isto, ako aj môj obhajca Dr. Arbét, ktorý mi po uzatvorení spisového materiálu pošepol, že Valášik ho chcel proti mne použiť ako krivého svedka s cieľom privodiť voči mojej osobe absolútnu nedôveryhodnosť.

Ako „svedok“ sa tu opäť proti mne blysol i doc. Dobrotka. Pri druhom rozhovore sa ma spýtal, prečo som si sťažoval, že som bol zbitý za prítomnosti advokáta a prokurátora. Ja som mu ne to odpovedal, že nikdy som nepovedal, že som bol zbitý za prítomnosti advokáta a prokurátora. On mi na to odpovedal: „Povedali ste to, neklamte povedali ste to.“

Takto to uviedol i do svojho posudku a takto to odsvedčil proti mne i pred súdom.

Dňa 17.7.1981 som bol **vzatý do väzby** uznesením VV 38/76 zo dňa 15.7.1981 a obvinený z trestného činu znásilnenia spolupáchatel'stvom týmto pochybným uznesením: **Uznesenie o zahájení trestného stíhania:** V noci z 9, na 10.7.1976 na priváte jedného z obvinených spoločne s Andrášikom, Čermanom, Brázdom, Kocúrom a Lachmannom násilne vykonal **súlož** s Ludmilou Cervanovou nar. 10.11.1956.

Odôvodnenie: Dňa 9.7.1976 v čase medzi 22,30 až 23,00 hod v Bratislave v Mlynskej Doline došlo k násilnému vtiahnutiu Ľ. Cervanovej do osobného auta Fiat 125 ŠPZ NRA 15-76 obv. Čermanom, Kocúrom, Andrášikom a Brázdom, **/Lachmann chýba!!!/** odkiaľ bola prevezená na privát jedného z obvinených. Podľa výpovedí svedkov a obvinených bolo zistené, že na tomto priváte bol prítomný aj ing. Pavel Beďač a eventuálne aj ďalší, a všetci po vzájomnej dohode násilím vykonali na poškodenej súlož. Na základe zistených skutočností je preukázané, že obv. Pavel Beďač je spolupáchatel'om trestného činu znásilnenia a preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Podpis: npor. Šimek. 15.7.1981.

Otázka č. 1: Kto dňa 15.7.1981 vypovedal, že ja som násilne vykonal súlož na poškodenej Cervanovej? **Odpoveď:** Nikto, toto je **vykonštruovaná lož**, ktorá nemá v spise do 14.7.1981 žiadnu oporu. Vyšetrovatelia túto lož proti mne vyfabrikovali až 29.7.1981, keď tieto informácie vložili do úst Kocúrovi.

Otázka č.2: Ktorí svedkovia a ktorí obvinení tvrdili dňa 15.7.1981, že ja som bol na priváte a **eventuálne** aj ďalší a všetci po vzájomnej dohode násilím vykonali súlož? Toto sú nezákonné formulácie uznesenia pre uvalenie väzby.

Poznámka č.1: Vyšetrovatel' udáva privát jedného z obvinených. Je zrejmé, že v čase uvalenia väzby na moju osobu sami vyšetrovatelia ešte nemali ustálené, kde scenár obvinení napasujú, pretože Kocúr vypovedal o Horskom parku a Brázda o priváte, kde kedysi bývali Čerman s Andrášikom. Keďže v uznesení chýbalo miesto spáchania údajného trestného činu, uznesenie bolo nezákonné.

Poznámka č.2: Na priváte som mal byť ja a eventuálne aj ďalší..... Je zrejme, že vyšetrovatelia v čase uvalenia väzby na moju osobu nemali ustálené, koho do prípadu ešte zatiahnu.

Poznámka č.3: Vyšetrovateľ obviňuje zo znásilnenia, ale popisuje a zdôvodňuje vykonanie súložie, hoci právna klasifikácia nezodpovedá znaleckému posudku patológie. Je zrejme, že tieto otázky museli byť vopred konzultované so súdnymi znalcami a prípad vykonštruovaný za ich asistencie alebo tichého súhlasu. Toto potvrdil v roku 1993 i doc. Dobrotka, ktorý priznal, že bol do prípadu prizvaný generálom Pješčakom **cez súdnych lekárov**. Dr. Porubský s najväčšou pravdepodobnosťou na súde klamal, keď tvrdil, že bol vyšetrovateľmi kontaktovaný po prvýkrát od roku 1976 až v októbri 1981.

Ako je možné, že platený konfident štb. PhDr Dobrotka už deň predtým, t.j. 14.7.1981 bol uznesením /ktorého dátum je v spise falšovaný/ kontaktovaný, aby ma pripravil na proces?

Vyšetrovateľ ma obvinil zrejme na základe výpovedi vtedy už chorého Brázdu zo dňa 14.7.1981, ktorý vypovedal, že som sa mal 9.7.1976 zdržiavať na priváte rodinného domu na Varínskej ul. Väzba bola na moju osobu uvalená bez jediného dôkazu a bez jedinej svedeckej výpovede /porušený § 163 odst.2 Tr. Por./.

Nezodpovedanou tu však zostáva otázka, ako vedeli vyšetrovatelia, čo bude Brázda v priebehu dňa 14.7.1981 vypovedať, keď mňa nechali zatknúť už o 5,00 hod. vo včasných ranných hodinách s príkazom eskortovať ihneď do Bratislavy a obviniť z trestnej činnosti, aby ma mohli vmanipulovať do úlohy krivého svedka. Príkaz na zatknutie existoval už 13.7.1981, keď si moje trvalé bydlisko vo večerných hodinách u mojich susedov overovali cudzí ľudia.

Už od 30.6.1981 vyšetrovatelia vedeli, že Brázda má problémy s psychickým stavom, ale to im nebránilo nechať ho produkovať bludy, aby mali dôvody zatvoriť ďalších troch nevinných. Prvé uznesenie žiadajúce prešetrenie jeho duševného stavu nesie dátum 14.7.1981.

Generála **Pješčaka**, ktorý bol s Dobrotkom veľmi úzko prepojený i v iných kauzách len nedávno oslobodil Mestský súd v Prahe, vďaka amnestii prezidenta Novotného z roku 1960, kde bol na základe podnetu UDV stíhaný pre trestný čin vraždy, pretože na základe krivých a vykonštruovaných obvinení **v roku 1953 osobne obvinil, stíhal, obžaloval, nechal odsúdiť a popraviť, dnes už rehabilitovaného Aloisa Jeřábka /1927-1953/**. Generál Pješčak, ako vyšší vojenský prokurátor vzniesol proti tomuto občanovi falošné obvinenie, pre trestný čin vlastizrady, hoci sa tu podľa vtedy právnej klasifikácie jednalo len o trestný čin opustenia republiky, zmätočne viedol celé jeho vyšetrovanie s cieľným zámerom tohto človeka popraviť. Ďalej čítal obžalobu pred súdom a žiadal uložiť trest smrti a

stál pri jeho odsúdení. Osobne mu oznámil termín vykonania popravu a s veľkým potešením **bol prítomný i na jeho poprave** v Brne, ktorá sa uskutočnila dňa 5.12.1953.

Generál Pješčak bol ideológom kauzy Cervanová a garantom beztrestnosti vyšetrovateľov a prokurátora, pplk. Pálka bol iba jeho predĺženou rukou.

Chcel by som zdôrazniť, že Jiskra a Stanko, znalci Dobrotka s Porubským a Vraždom, Mayerhoffer, Valašik a jeho vyšetrovatelia vrátane Zervana boli Pješčakovi ľudia.

Je teda zrejmé, že kariéra generála Pješčaka bola tak na začiatku ako aj na konci poznamenaná justičnými vraždami. Nechcem ani pomyslieť, čo tento policajt mohol napáchať od roku 1953 do roku 1989.

Teda v jeden a ten istý deň t. j. 14.7.1981 som bol ja zatknutý, aby som o pár hodín neskôr mohol byť obvinený na základe výpovedi duševne chorého človeka, ktorého či už z alibizmu ak nie zo súcitu ten istý vyšetrovateľ či prokurátor nechá dňa 14.7.1981 duševne vyšetriť, samozrejme až potom, čo ho nechá vypovedať proti trom nevinným osobám. V ten istý deň 14.7.1981 je na pokyn generála Pješčaka najatý vyšetrovateľom „znalec“ Dobrotka, aby na mňa vypracoval posudok, teda aby ma pripravil na proces, hoci väzba na mňa bola uvalená až 17.7.1981 započítajúc 96 hodinové zadržanie.

Jeho posudok sa stal jedinečným dokumentom kráľovania ľudí v osemdesiatich rokoch.

Ale to isté sa odohralo i v prípade Lachmanna. 7.7.1981 Brázda vypovedá, že si spomenul, že na privát som prišiel ja, Lachmann a Dúbravický. Zaujímavé na tejto výpovedi je to, že vznikla v čase, keď bol Lachmann už v cele predbežného zadržania. Opäť nikto nezdôvodnil, ako mohli vyšetrovatelia vedieť, že Brázda začne meno Lachmanna spomínať až po jeho zatknutí. I v tomto prípade je zrejmé, že takéto postupy popierajú akúkoľvek zákonnosť vo vyšetrovaní.

Dodnes nie je zo spisu známe, kto ku dňu 7.7.1981 vypovedal, že Lachmann zavraždil Ľudmilu Cervanovú, alebo participoval na spolupáchateľstve jej vraždy, keď bol tento v tento deň za tento trestný čin zobratý do väzby.

Dodnes nie je zo spisu známe, kto ku dňu 14.7.1981 vypovedal, že ja som znásilnil Ľudmilu Cervanovú alebo participoval na spolupáchateľstve jej znásilnenia, keď som bol v tento deň za tento trestný čin zobratý do väzby.

Hádam najdôležitejší dôkaz nezákonností prípravného konania sa týka neprítomnosti **MUDr. Viery Zimákovvej** v Bratislave dňa 9.7.1976. Aká bola spontánnosť výpovede Viery Vozárovej, keď si na diskotéku, znásilnenia a vraždy

mala pamätať, len akosi pozabudla, na účasť na splave.....na ktorý sa rozepamätala až v čase, keď Valašík s Lamačkom vynútili niekoľko falošných priznaní. Svedkyňa na splave nepochybne bola a toto ku dnešnému dňu potvrdili všetci vypočutí svedkovia.

Na tejto zemeguli žije 6 miliard ľudí, z toho polovica žien. Bol by som rád, keby mi niekto ukázal jednu jedinú matku, ktorá by sa vzdala svojho ročného dieťaťa, svojej rodiny a svojej slobody za krivé svedectvo pred súdom, v prospech znásilňovačov a vrahov?

Je preukázané, že Viera Zimáková bola účastníčkou vodáckeho splavu organizovaného katedrou telesnej výchovy a športu pri LFUK. Svedok Pavol Pavlík, asistent katedry, ktorý celý splav organizoval na hlavnom pojednávaní vypovedal, že prvá etapa splavu, ktorá je vôbec najťažšia skončila dňa 9.7.1976 v Revišskom Podzámčí: „Keďže sú študenti po skončení skúšobného obdobia nie príliš fyzicky zdatní, nasledoval voľný deň“. Tento voľný deň bola sobota 10.7.1976. Podľa predložených dokladov, fotografií a datovaných vstupeniiek je zrejmé, že na tomto kúpalisku bola prítomná i Viera Zimáková, teda nemohla byť v Bratislave. Svedok Pavlík tiež vypovedal: „Kontroly počtov som robieval málokedy, o počte účastníkov som mal stály prehľad podľa počtu člnov. V každom člne boli dvaja študenti, čiže keby niekto chýbal, ihneď by som o tom vedel, pretože jedna posádka by bola neúplná. Nikdy počas mojej praxe /20 rokov/ som sa nestretol, že by sa mi niektorý z účastníkov zo splavu nedovolené vzdialil“.

Je preto viac než pochybné, že by sa Viera Zimáková po tejto namáhavej etape rozhodla cestovať do Bratislavy s úmyslom zúčastniť sa diskotéky /viz.: rozsudok str. 54 odst. 1, 5.riadok/. Ak by svedkyňa, účastníčka splavu mala úmysel cestovať do Bratislavy na diskotéku, bola by určite poprosila vedúceho splavu, aby ju uvoľnil a keď aj to nie, bola by to oznámila aspoň svojim spolubývajúcim.

O „autentičnosti“ jej výpovedi poukazuje predseda senátu Bilčík na výpovede, v ktorých svedkyňa označovala Lachmanna ako Brázdovho kamaráta, v prípade indukovania výpovedí by jej vyšetrovatelia naindukovali i jeho meno.

Svedkyňa Zimáková menila výpovede v prípravnom konaní vždy, keď bola uväznená. Je teda zrejmé, že tieto výpovede boli vždy vynútené. Už vo svojej prvej výpovedi zo dňa 15.6.1981 pri oboznamovaní sa s fotoalbumom pri mojej fotografii uviedla: „Toto je Beďač mladší,.....na diskotéke nebol.“ V priebehu 24 hodín jej vyšetrovatelia občerstvili rozum natoľko, že už na druhý deň 16.6.1981 svoju výpoveď zmenila, pričom ma uviedla ako účastníka diskotéky a označovala ako Beďača Paľa.

Svedkyňa uviedla, že túto výpoveď jej „poradil“ krajský prokurátor Valašík. Ďalej uviedla, že všetky výpovede, ktorými sa doznávala k prítomnosti pri páchaní akejkoľvek trestnej činnosti súvisiacej s týmto trestným konaním boli z nej vynútené

por. Lamačkom a prokurátorom Valašíkom.

Svedkyňa Zimáková bola v apríli roku 1980 viackrát väznená v CPZ hoci bola tehotná, prvé svedectvo bolo od nej vynútené zastrašovaním, keď ju vyšetrovatelia ubezpečili, že ju nepustia na jej vlastnú svatbu, ktorú mala mať o dva týždne.

Takto získaval pplk. Pálka svedkov pre svoj obludný prípad. Pálka vedel, že Zimáková bola tehotná, bol na to upozornený. Podarilo sa nám zohnať časť nahrávky tohto prvého výsluchu, z ktorého je úplne zrejmé, že Zimáková pri ňom plače a Pálka po nej kričí a vynucuje si odpovede na otázky, ktoré zodpovedali pracovnej verzii akademika Pješčaka.

Dcéra MUDr. Zimákovvej sa jej narodila 15.11.1980. Pálkov výsluch, na ktorom sa Vozárová povracala a ktorý uviedol kauzu Cervanová do pohybu bol v apríli 1980. Myslím, že je dosť zrejmé, že MUDr. Vozárová bola v treťom mesiaci tehotenstva, keď sa na nej páchali zločiny proti ľudskosti. Boli to už útoky proti matke a jej nenarodenej dcére.

Pán JUDr. Valášik, ktorý pri tomto výsluchu v roku 1980 vôbec nebol, si dovolil na tomto súde prehlásiť, že svedkyňa Zimáková vracala pri výsluchu, keď mala spomínať na hrôzu pri jazierku.

Rád by som bol, keby mi niekto dokázal, ktorá iná tehotná žena by pri takomto zaobchádzaní nepodpísala to čo svedkyňa Zimáková. Samozrejme to sa prokurátorovi Valašíkovi ani len neprisnilo, že svedkyňa prinesie za pár týždňov preukázateľné a objektívne alibi, že bola v kritickom čase niekde úplne inde a má na to dokonca 30 svedkov.

V júni roku 1981 hoci kojila svoje niekoľkomesačné dieťa bola opäť uväznená, pričom bola oboznámená s tým, že jej dieťa vyšetrovatelia umiestnia do detského domova a ona pôjde do väzby. Opäť bola vystavená psychologickému a teroristickému nátlaku. Na následky týchto výsluchov v období pred hlavným pojednávaním v roku 1982 potratila.

Tieto skutočnosti potvrdil na hl. pojednávaní aj svedok MUDr. Otto Vozár, ktorý prehlásil, že jeho krivé výpovede boli motivované len tým, aby sa jeho manželka nedostala opäť do väzby. Dr. Vozár okrem iného tiež pred súdom uviedol, ako ho korumpovali orgány činné v trestnom konaní pod podmienkou, že bude pred súdom krivo svedčiť v súlade s požiadavkami Dr. Valášika.

Zásada prezumpcie neviny bola hádam po tisícikrát pošliapaná i tým, že Viera Zimáková bola dňa 23.2.1983 odsúdená Obvodným súdom Bratislava I. pod spis. Zn.: 2T 326/82 pre trestné činy dvojnásobnej krivej výpovede a nadržovania, hoci súdne konanie 1T6/82 nebolo ešte právoplatne skončené. To znamená, že i odvolacie uznesenie bolo už vo februári 1983 prejedlikované rozsudkom 2T 326/82 a akoby

toho všetkého nebolo dosť, i NS SSR sa opieral o dokazovanie Obvodného súdu Bratislava I, aby mohol potvrdiť rozsudok 1T6/82 za správny. Všetkých svedkov / bolo ich okolo 30 /, ktorých žiadala vypočuť Dr. Zimáková na hl. pojednávaní, ako dôkaz svojej nevinoty, senát Obvodného súdu Bratislava I protizákonne zamietol.

Naostatok uvádzam, že už v roku 1982 bolo známe, že Viera Zimáková bola dňa 9.7.1976 vo večerných hodinách v miestnej krčme v Revišskom Podzámčí / vzdialenosť od Bratislavy cca 170 km, v tom čase diaľnice neboli a cesta mohla trvať asi 3 hodiny / v prítomnosti ďalších dvoch svedkov, MUDr. Kružlíka a MUDr. Melišku.

I v novoobnovenom pojednávaní v roku 2002 všetci predvolaní účastníci splavu dokázali, že Viera Zimáková na tomto splave bola a nikto si nevšimol, že by sa bola z neho čo len na 1 noc vzdialila.

Čo je pre mňa dodnes najväčšou záhadou, o ktorej nevie ani verejnosť ani tento súd je fakt, že Viera Zimáková bývala na internáte v Mlynskej doline v roku 1978 na izbe s Danou Miezgovou. Dana Miezgová bola blízka priateľka Ľudmily Cervanovej a v prípade vyšetrovania skupiny Ján Hrmo, bola generálom Pješčakom pasovaná do ich hlúpej pracovnej verzie, kde mala byť na akomsi priváte, tancovať striptýz.....atď, teda tej verzie, ktorú nakoniec použili po piatich rokoch proti obvineným zo skupiny Brázda a spol. Po zastavení trestného stíhania proti Jánovi Hrmovi sa bol generál Pješčak Dane Miezgovej za všetky príkoria ospravedlniť, pričom ju poprosil o mlčanlivosť.

Ľudmila Cervanová, bola naposledy videná na tanečnom večierku, ktorý sa konal dňa 9.7.1976 v Unic-clube v internáte v Mlynskej doline. Na tomto večierku sa menovaná zdržiavala v spoločnosti svojich priateľov a známych /Kissová, Janigová, Dukátová, Kozák, Vereš, Babulic, Čulman, Klička, Blaško a ďalší/. Na tanečnom večierku sa pohybovala po celý večer v prítomnosti svedka **Pavla Komoru**, s ktorým sa poznala už dávnejšie z Košíc a **ktorý jej na tomto večierku robil spoločnosť**. Teda Pavol Komora nebol človekom s ktorým sa na večierku stretla, s Pavlom Komorom tento večer strávila.

Ani jeden z týchto svedkov nevypovedal na hl. pojednávaní v roku 1982. Teda tak ako prítomnosť tak aj pohyb Cervanovej v priestoroch internátu a jeho okolí bol už v roku 1976 veľmi podrobne zakreslený. Ako je teda možné, že už v roku 1976 si nikto z týchto svedkov nevšimol „tzv. Nitriansku skupinu“ do ktorej mali patriť podľa obžaloby a rozsudku francúzky Cohenové s Čermanom a Andrášikom, ďalej Brázda s Kocúrom, Beďač s Dúbravickým a Lachmannom, Zimáková a napokon Urbánek, Škrobánek, Okenka a Varga. Teda dohromady 14 osôb, v niekoľkých skupinách, mnohí sa medzi sebou ani dodnes nepoznajú, ale medzi týmito osobami je 8 bývalých študentov vysokých škôl, ktorí by spomedzi účastníkov diskotéky s veľkou pravdepodobnosťou museli mnohých ďalších skutočných účastníkov poznať. To platí i naopak. Tým, že tieto mená sa medzi podozrivými nachádzajú až v rokoch 1980-1, vzniká tu vážne podozrenie, že táto tzv. „Nitrianska skupina“ bola

do skutkového stavu dodatočne implantovaná /násilie bolo v tomto prípade každodenným nástrojom vyťažovania lží/. Toto podozrenie takmer hraničí s istotou a vynímajúc Dr. Valašika nik z vyšetrujúcich orgánov nepochopil život v univerzitetnej obci, t.j., že každý sa s každým cez niekoho pozná. Ja osobne som študoval v Bratislave 9 rokov, strednú i vysokú školu a keď som sa chcel s niektorým dievčaťom zoznámiť bolo to možné okamžite, pretože vždy niekde nablízku bol niekto známy cez ktorého to bolo bez problémov možné a to v okruhu konškolákov, t.j. plus-mínus 5 rokov v rozsahu všetkých vysokých škôl. Hrubé správanie bolo vlastné len hrubým ľudom, časom sa prejavilo na správaní policajtov, kto ako myslel a konal.

A to najpodstatnejšie? Spoločenský večer počas letnej aktivity bol každý večer. Spoločnosť na letnej aktivite bola rôzna, jedni čítali knihy, ďalší sa učili, iní športovali, alebo vysedávali na pive. Chcem tým povedať, že tieto okruhy záujmov boli vždy pre určitú skupinu charakteristické. Tí, ktorí radi počúvali hudbu prípadne tancovali, zúčastňovali sa na spoločenských večeroch pravidelne. Nazvime túto spoločnosť diskotékovou spoločnosťou. Túto spoločnosť tvorili najmä študenti z najvzdialenejších kútov Slovenska, ktorí nemohli sadnúť do autobusu ako Nitrana a byť za hodinu doma. Táto diskotéková spoločnosť musela existovať i na internáte na Mlynoch aj v júli 1976, táto spoločnosť musela tiež veľmi dobre vedieť, kto a kedy bol účastníkom diskotéky, musela i nevyhnutne vypovedať v roku 1976 a to i o prítomnosti Francúzok. To všetko je však súčasťou spisu, ktorý je pre nás stále tajný. **Tento spis obsahuje objektívnu pravdu.** Podľa výpovedi Jána Hubceja vyšetrovací tím kauzy Cervanová už od marca 1981 študoval operatívne spisy, kto by mohol byť podozrivý. V skutočnosti tento tím, teda asi 10 vyšetrovateľov, pod kontrolou generála Pješčaka celé 4 mesiace študovali a triedili operatívne spisy, pričom všetko, čo odporovalo pracovnej verzii scenáru Brázda a spol. sa zo spisu oddelilo. Táto príprava podliehala najvyššiemu stupňu utajenia a do pracovných miestností na Borinke nemal povolený prístup ani náčelník Hlavnej správy vyšetrovania Západoslovenského kraja pplk. Slopovský.

Ako k tomu došlo? V roku 1978 prišiel na Slovensko jeden pán z Prahy, ktorý sa volal **Eduard Pálka**. Jeho meno sa v najbližších mesiacoch stalo synonymom toho najväčšieho zla, aké si len človek mohol predstaviť. Toto zlo bolo založené v jeho veľmi nízkom intelektu, ale naopak nevidanej právomoci, ktorou ho vyzbrojili generáli Pješčak a Pathy a ktorú osobne podpísal generálny tajomník ÚV KSČ Husák. Pointou tejto moci bolo prípad čo najrýchlejšie uzatvoriť a páchatel'ov potrestať. Pre generála Pješčaka, ktorý nikdy neprekročil tieň policajného lampasáka to bol rozkaz k činnosti. K akej, to vedel len on sám. Už samotný fakt, že si zobral ako prvého operatívca pplk. Pálku svedčí o úmysle, tento prípad nie vyšetriť, ale uzatvoriť. A Pálka skutočne konal. Presne tak, ako mu to vnucovala jeho tupá komunistická predstavivosť, o tejto predstavivosti a dobrom úmysle konať bolo toho v minulosti popísaného dosť, najmä po otvorení procesov v päťdesiatych rokoch. Ako uzatvoriť prípad, do ktorého slovenská strana nevedela ani začať, rozhodli Pješčak s Pálkom svojrázne. Rozhodli ísť na vec politicky. Nemáme dôkazy? Nič to.

Vyrobíme ich. Súdruhovia na Slovensku nám pomôžu, len ich treba osloviť. A stalo sa. Tam kde nepomohli súdruhovia komunisti, tam pomohli mládežníci zo SZM.

Jedného krásneho dňa sa súdruh Pálka ocitol v Nitre. Malo predsa hlbokú logiku, že keď niekto utopil L.C. v Kráľovej pri Senci, mohol ďalej pokračovať domov, napr. do Nitry. V Nitre oslovil troch súdruhov, dvoch riaditeľov a jedného dôstojníka. Keďže bol presvedčený, že každá špinavosť musí zostať dokonale utajená, vôbec mu nevadilo, keď dvoch z nich hneď oklamal, keď ich presvedčil, že na diskotéke v Mlynskej doline sa nachádzali jedného syn, druhého zaťko. Čo na tom, že Cervanová bola na diskotéke 9.7. 1976 a Čerman s Andrášikom 8.7.1976. Vyšetrovanie už beží tretí rok a musí byť čo najskôr u prokurátora, najvyššie vládne a stranícke kruhy túto pomoc docenia. Povedané jednoduchým jazykom, pplk. Bóna mal presvedčiť svojho zaťa Ing. Františka Čermana, aby pomohol vyšetrovateľovi uzatvoriť prípad. Ako? Predsa tak, že bude svedčiť. Nebolo povedané čo a proti komu, bude to súdružská výpomoc a keďže s vecou nejde ani pohnúť, sme predsa na rovnakej ideologickej vlnovej dĺžke.

Pri ďalšej návšteve v Nitre sa Pálka dozvedel, že Ing. Čerman je kedykoľvek ochotný svedčiť o všetkých okolnostiach, ktoré sú mu známe, len nie o pracovných verziách, konštrukciách a dohadoch. Obaja navštívení, tak pplk. Bóna ako aj Ing. Čerman úplne uverili, že na diskotéke sa Čerman s francúzskami zúčastnili 9.7.1976, hoci na nej boli 8.7.1976. Ani jedného z nich ani len vo sne nenapadlo, že ich priznania v dobrej viere posunie o jeden deň.

Čiže ochota svedčiť by bola, len nie to, čo by si želal pplk. Pálka. Z dobrého príjemného súdružského posedenia sa začal vytvárať neprekonateľný konflikt, pričom pplk. Pálka oboch uistil, že rozbije ich celú rodinu, pplk. Bóna sa nervovo zrútil a zostal PN a Ing. Čerman napísal sťažnosť na Pálku ministrovi Obzinovi.

Obdobne to bolo i v prípade Tokára, ktorý, ako sa len patrilo na správneho funkcionára ÚV SZM donášal pplk. Pálkovi dokonca i na svoju priateľku, s ktorou žil v jednej domácnosti.

Takýmto spôsobom sa vykonštruovaná verzia implantovala do skutkového stavu, takýmto spôsobom sa tvorila kauza Cervanová. Pravda nikoho nezaujímala a tým sa policajti ani netajili. Keď sa na Krajskú správu ZNB v Bratislave, v roku 1981 prišiel prihlásiť ako svedok Ivo Bis z Nitry, policajti ho vyhnali z budovy von so slovami: „Practe sa odtiaľto, my potrebujeme svedkov obžaloby, nie svedkov obhajoby!!!“.

Nikto z cca 2000 svedkov vypočutých v rokoch 1976, 1977, 1978, nikdy nespomenul mená siedmich obžalovaných, ale ani svedkov Urbánka, Zimákovú, Okenku, alebo Vargu. Všetci títo boli do prípadu zatiahnutí tak, že usvedčovali jeden druhého potom, čo na nich páchali nezákonnosti Pálka s Pješčakom a ich bezohľadnými pomáhačmi-vysokými funkcionármi SZM. Stačilo, aby zakričal Pálka

po Andrášikovi a rodil sa prípad, ktorý určite bude ukázkovým prípadom učebnice zločinov komunizmu v 80-tich rokoch.

V roku 1981 nastúpili dvaja svojrázni prokurátori, ktorých nezaujímalo, čo sa vyšetruvalo predošlých 5 rokov, zaujímalo ich len to, na čom mal záujem a čo položil na stôl generálsky gang a generálny tajomník komunistickej strany. Samozrejme, že za tento „nezáujem“ nasledovala i štedrá odmena:

Povýšenie aktérov

- Pješčák - akademik, generál, minister spravodlivosti, generálny prokurátor ČSFR
- Valašík - námestník krajského prokurátora, neskôr riaditeľ najsilnejšieho odboru, odboru kontroly GP SSR
- Bilčík - sudca NS SSR
- Lamačka - JUDr. pplk. Riaditeľ kriminálnej polície, advokát a kandidát na riaditeľa SIS za Alianciu nového občana /nech pán boh chráni tento národ i túto republiku, aby sa tak nestalo/,
- Dobrotka - riadny univerzitný profesor
- Gerbel - policajný JUDr., dnes plukovník náčelník polície Bratislavského obvodu
- Hubcej - policajný JUDr.
- Hanko - policajný JUDr.

Pplk. Pálka v roku 1978:

Milanovi Proksovi: „ Máte šťastie, že ste boli v Rumunsku. Inak by ste sedeli medzi nimi“.

Proksa: „Aj keď som tam nebol?“

Odpoveďou bolo „Áno.“

Dobrotka mi toto isté povedal o Pavlovčíkovi: „Mal šťastie, že emigroval, inak by sedel s Vami.“ Doc. Dobrotka mi toto oznámil s takou ľahkosťou, s akou písal svoje posudky na udelenie trestu smrti.

Až po rokoch som sa dozvedel, že Pavlovčík, syn majiteľky bytu na Gajovej ulici v Bratislave, kde býval Čerman na priváte v júli 1976, /teda v čase, keď bola unesená a zavraždená Ľudmila Cervanová/, mal obrovské šťastie, že emigroval. O vážnom úmysle Pavlovčíka kriminalizovať a zatvoriť svedčí okrem výpovede doc. Dobrotku i fakt, že jeho fotografia sa nachádza vo fotoalbume, ktorý je súčasťou spisu. Je teda jasné, že ten kto napísal vyšetrovací scenár vraždy Ľudmily Cervanovej nerátal s komplikáciami okolo Varínskej ulici, ktoré sa narýchlo dostavili

po Pavlovčíkovej emigrácii. Vo vykonštruovanom scenári sa s istotou rátaťo s privátom bytu na Gajovej ul., pretože Pavlovčíka poznali Čerman, Andrášik, Brázda a dokonca i Stacho Machata, ďalší z kandidátov na popravu o ktorých sa neustále zaujímal pplk. Pálka.

Svedok **Igor Urbánek** dňa 15.6.1981 vypovedal, že poznal Ľudmilu Cervanovú, s ktorou sa stretol dňa 9.7.1976 na diskotéke v Mlynskej doline. S touto dievčinou ho zoznámil Jozef Škrobánek /ktorý Cervanovú vôbec nepoznal, vedel o nej len toľko, že je to medička z ročníka/. Ďalej vypovedal, že robil Cervanovej spoločnosť, na čo si spomenul po 5-tich rokoch po diskotéke a čomu sa veľmi podivil skutočný svedok Pavol Komora, ktorý o tomto vypovedal už v roku 1976 a to niekoľkokrát a ktorého výpoveď tiež podporili iní svedkovia svojimi výpoveďami a to bezprostredne ešte v roku 1976. Bol to Pavol Komora, ktorý robil Cervanovej spoločnosť na diskotéke, nie Igor Urbánek. „Svedok“ Urbánek tvrdil, že na diskotéke Kocúr ťahal Cervanovú násilím do tanca a hoci bolo na diskotéke 601 prítomných, nikto si nič nevšimol. Opäť si „svedok“ Urbánek zmyslel, že vo vestibule mu dal Kocúr facku, keď odprevádzal Cervanovú k autobusovej zástavke, čomu sa opäť podivil svedok Komora, ktorý Cervanovú odprevadil až po hlavný vchod do budovy a čo bolo i vyšetrovateľom známe už 5 rokov. No a napokon „svedok“ Urbánek v roku 1982 prehlásil, že odprevádzal Cervanovú k autobusovej zástavke, keď mu ju z rúk uniesli Kocúr s Brázdou a Andrášikom, čo opäť nevideli svedkovia Veľký, Vanko, Mrazko, Lazový, Mlynarčíková a Prieložná-Kováčová, hoci títo boli vypočutí už v roku 1976 a to opakovane niekoľkokrát, pričom vždy tvrdili, že Cervanová bola sama a miesto únosu bolo na úrovni budovy internátu, nie na autobusovej zástavke.

Na tomto súde Urbánek prehlásil, že v roku 1980 podstúpil asi 100 výsluchov, v podstate, že ho po výsluchoch vláčili celý rok. Prehlásil, že ho pri výsluchoch i bili, ale nevedel začo. Prehlásil, že mu sľubovali, že nedokončí vysokú školu, ale nevedel začo. **Všetko zabudol a pridržiava sa spisu** /nie svojej výpovedi/, pretože keď si pamätal protokolovalo sa to do spisu. Plne sa pridržiava spisu, i keď si nepamätá, čo v roku 1982 na hlavnom pojednávaní vypovedal.

Je zrejmé, že svedok Urbánek sa stal taktiež obeťou výsluchov prevádzaných Pálkom a Jiskrovou skupinou.

Je prinajmenej zvláštne, akou bystrozrakou pamäťou disponoval Urbánek v rokoch 1981-2, na čo všetko si pospomínal po piatich rokoch dňa 15.6.1981, a zase naopak, ako náhle túto bystrozrakú pamäť v roku 2003 stráca, hoci si je vedomý, že jeho svedectvo spred 22 rokov bolo svedectvom štvornásobnej životnej dôležitosti.

Podotýkam, že Igor Urbánek je elektrotechnický inžinier, nie je duševne chorý a dodnes sa živí činnosťou súvisiacou s jeho vzdelaním.

Svedkyňa **Prieložná-Kováčová** v roku 1982 oproti roku 1976 svoju výpoveď

síce zmenila, ale nedokázala túto zmenu pred súdom zdôvodniť. To sa jej nepodarilo ani pred týmto senátom.

V okamihu keď ju prichádzajúce auto ohrozilo, našliapla na obrubník trávniku, pričom spadla. Letmo, pri páde na zem si stačila všimnúť spolujazdca, a to i napriek tomu, že vonku bola zlá viditeľnosť, tma, pršalo, vonkajšie osvetlenie nefungovalo a svedkyňa nemala okuliare, hoci potrebovala 4 dioptrie /v roku 1982 priznala 6,5 dioptrií/. Podotýkam, že túto výpoveď Krajský súd v Bratislave už v roku 1982 neprijal ako vierohodnú.

Pozoruhodnosť tejto výpovedi spočíva najmä v tom, že už v roku 1976 svedkyňa prehlásila, že osoba sediaci vedľa vodiča v aute, ktoré sa malo podieľať na únose Cervanovej, mala tmavé dlhé vlasy a plešinu, pričom svedkyňa prehlásila, že do tváre tohto muža nevidela. Toto v roku 1982 poprela, keď prehlásila na hlavnom pojednávaní, že v osobe Miloša Kocúra náhle po 6-tich rokoch, spoznáva osobu sediacu vedľa vodiča auta únoscov.

V roku 2003 táto svedkyňa svoju výpoveď z roku 1982 opäť potvrdila, pričom argumentovala poznatkami z vyšetrovania a opoznávaní fotografií, ktoré jej boli predkladané vo výsluchoch v roku 1976.

V tom čase však vyšetrovatelia fotografie Miloša Kocúra nemali a ani mať nemohli, pretože ten sa do okruhu „podozrivých“ dostal až v roku 1980, nehovoriac o tom, že bol blondín s krátkymi hustými kučeravými vlasmi a plešinu nikdy nemal ani nemá.

Svedkyňa pred súdom sebakriticky prehlásila, že sa cíti ako zločinec, že nerozozná autá, po chvíli sa však preriekla a s hrôzou krátkodobo onemela, keď prehlásila, že Fiat 125 P a Lada 2101 sú si podobné vozidlá. Veľmi mierne povedané svoju výpoveď z roku 1982 skorigovala tak, aby bola dôveryhodnejšia, nehovoriac o tom, že svoj zrak si vylepšila oproti roku 1982 o 2,5 dioptrie.

JUDr. Valášik Prehlásil na hl. pojednávaní, že francúzky nebolo možné vypočítať cestou dožiadania, pretože neexistovala zmluva o právnej pomoci medzi ČSSR a Francúzkom.

Toto je však zámerné zavádzanie súdu. Táto zmluva existovala, v čase prebiehania procesu to bol stále platný **zákon č.11 z roku 1932**, na ktorý poukazoval JUDr. Ing. Turi-Nagy ešte v roku 1982 na hlavnom pojednávaní a žiadal predsedu senátu Dr. Bilčíka, aby v zmysle tohto zákona nechal vypočítať francúzky.

Ďalej pán Dr. Valášik na Vašu otázku, pani predsedníčka prehlásil, že si nepamätá, dokonca, že je presvedčený, že sa nikto z nás nestážoval na brutalitu vyšetrovateľov, alebo použité násilie pri výsluchu. Ak pán JUDr. Valášik si dovoľí prehlásiť pred súdom takéto nehorázne klamstvo, potom je celkom evidentné, že sťažnosti, ktoré nám zadržieval por. Zervan boli zadržované Valášikovým

nariadením a Valašík si toto klamstvo pred súdom jednoducho mohol dovoliť, pretože určite vedel i vie, aký osud tieto sťažnosti nasledovali.

Ak si na moju sťažnosť prokurátor Valašík nepamätá, potom má krátku pamäť, pretože ja som si osobne u neho sťažoval na používanie brutality a násilia pri výsluchoch, bolo to začiatkom septembra 1981. Okrem toho som si sťažoval aj písomne a to viackrát.

Musím však upozorniť, že v prípravnom konaní asi nikto z nás nevedel, kto je dozorujúcim prokurátorom vyšetrovania prípadu, pretože v listoch a uzneseniach bol podpísaný krajský prokurátor Peleš, resp. jeho námestník Bartek. Že v tom čase existoval nejaký dozorujúci prokurátor a volal sa Valašík som ani vedieť nemohol, pretože ja som Valašíka pred hlavným pojednávaním videl len raz. Mjr. Hanko mi síce povedal, že sedím pred prokurátorom, ale kto mu mal veriť, keď toto bolo hádam jediný raz, čo mi povedal pravdu. Naostatok JUDr. Valašík sa mi sám nepredstavil a keby sa aj bol predstavil aj tak by som mu neveril. Vyšetrovatelia totiž sústavne a vo všetkom klamali, takže počas týchto mesiacov vo mne vypestovali takú nedôveru, že ak náhodou povedali i niečo pravdivé, mal som zato, že klamali. Tieto obľudné klamstvá vlastne započali samotným zahájením trestného stíhania. Odhliadnúc od toho, že eštébak Pálka sa Kocúrovi predstavil ako psychológ a poradil mu priznať sa tomu čo nespáchal, že policajní technici, ktorí nám prišli vytrhnúť prameň vlasov na porovnanie a odobrať pachovú vzorku sa pred týmito úkonmi správali ako popravčia čata, pričom pristupujúc ku Vám s nožničkami a pinzetami sa Vám pozerali hlboko do očí a pristupovali ku mne po centimetroch vo mne vyvolali toľko strachu, že akýkoľvek spôsob protestu a odporu bol už zbytočný. Ja som na výsluchy chodil vyčerpaný a hladný, po celonočných výsluchoch spoluväzňov, policajti chodili na výsluchy v dobrej psychickej a fyzickej kondícii a v hojnom počte, kde sa striedali.

To, že mi v tomto prípade policajti povedali pravdu som sa presvedčil až pri zahájení hlavného pojednávania.

Teda, ak moje sťažnosti Dr. Valašík nedostal, tak mi ich zadržal por. Zervan. Ak si Dr. Valašík pamätá, že z okresnej prokuratúry na krajskú prechádzal 480 dní, tak moje stíhanie pre trestný čin krivého obvinenia stíhala Okresná prokuratúra Bratislava-vidiek, kde bol za okresného prokurátora podpísaný JUDr. Milan Valašík.

Pred 21 rokmi sme sa na hlavnom pojednávaní od JUDr. Valašíka dozvedeli, že existuje **denník pobytu v ČSSR** jednej zo sestier Cohenových. Na hlavnom pojednávaní sa nikto zo sudcov alebo prokuratúry neobťažoval oboznámiť nás s obsahom tohto denníka. Bolo nám povedané, že francúzki sú nedôveryhodné, pretože denník je sfalšovaný a expertíza dokázala, že v ňom prepisovali údaje. Okrem toho nám prokurátor oznámil, že francúzky aj tak potvrdzujú svoj pobyt na diskotéke v Mlynskej doline na 8.7.1976, teda klamú a viac sa týmto svedectvom nebudeme zaoberať.

Dňa 4.2.2003 predstúpili pred senát krajského súdu korunné svedkyne sestry Cohenové, ktoré jednoznačne dokázali, že na diskotéke v Mlynskej doline boli s Čermanom a Andrášikom dňa 8.7.1976. O tomto dátume sú skalopevne presvedčené, pravdivosť svojich slov potvrdili predloženou fotokópiou denníka, ktorý zostal pre prípad expertízy v Paríži. Dozvedeli sme sa, že fotokópiu denníka odovzdali na československom veľvyslanectve v Paríži už v roku 1982, čo tiež znamená, že z fotokópie nemohli Valášikovi policajti robiť žiadnu expertízu / mimochodom, expertíza o ktorej hovoril Valášik pred zástupcami masmédií nebola nikdy vyhotovená a ku dnešnému dňu ju nikto nevidel /.

Počas ich výsluchu sa na ambasáde nikto nezdržoval, dom bol úplne prázdny.

Z protokolárneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí sme sa od Dr. Jindráka už v roku 1990 dozvedeli, že zo strany Československa nebolo nikdy podané dožiadanie Generálnej prokuratúry o výsluch sestier Cohenových v zmysle zákona č. 11 z roku 1932 a ani ich oddelenia nearchivujú žiaden záznam, že by bol niekedy člen s jednou zo svedkýň v tejto veci urobený záznam.

Je teda zrejmé, že i predvolanie Sylvie Cohen v roku 1982 na československé zastupiteľstvo v Paríži bolo len formálnym úkonom, ktorý organizovali opäť agenti štátnej bezpečnosti a kde ktosi od Pješčaka začal svedkyne zastrašovať a vyhrážať sa im.

Čo je však najpodstatnejšie, obsah denníka zodpovedá obsahu prežitých dní, ktoré naväzujú jeden na druhý a i prípadný omyl v dátumoch, ktoré sú počmárané a prepisované tento obsah nezmení, pretože dátumy sú zoradené v numerickom slede, pričom označenie jedného dňa chýba, ale obsahovo je tento deň popísaný od rána do večera. Teda nemôžu byť v denníku 2 dni s dátumom 9.7.1976 . Okrem toho denník je v Paríži pripravený na expertízu, po jej vykonaní môžu expertízu vykonať i slovenské orgány. Ak by chcel niekto falšovať, musel by si pero s náplňou odložiť a za týmto účelom archivovať 6 rokov a to by určite nečmáral po dátumoch. Tento denník je okrem toho len malou súčiastkou veľkého denníka, kde jedno na druhé naväzuje a ktorý si Lýdia Cohen dlhé roky viedla i vedie. Možno má pán Valášik trochu i smolu, že po desiatke podvodov, ktoré spáchali policajti, ktorých on svedomito dozoroval je tu zrazu niečo neutrasiteľné, ale možno je i šťastie, že francúzky vypovedali až po 27 rokoch, pretože pán bývalý minister spravodlivosti Pješčak, v roku 1986 sebavedome prehlásil Jolane a Michalovi Andrášikovcom, že tie židovky klamú a majú šťastie, že nepricestovali do ČSSR, pretože by ich musel nechať zatvoriť.

JUDr Valášik na tomto súde klamal, keď prehlásil, že výsluchy on osobne neprevádzal, podľa § 174 Tr. por. mal právo vec dozorovať a nariadovať vyšetrovanie úkonov. **Dňa 31.12.1981, t.j. na Silvestra, prevádzal osobne výsluch konfidenta Janžetiča, bez prítomnosti vyšetrovateľov,** teda toho, ktorého si nasadili, hoci tvrdil, že s nasadenými väzňami nemal nič do činenia. Prečo nebol nikto pri tomto výsluchu prítomný sa môžeme iba domnievať.

Nikto z nás cigarety nikdy po predsedovi senátu na hlavnom pojednávaní nehodil. Ak by to bolo pravdou, už dávno by o tom písala tlač a minimálne by to bolo uvedené v súdnej zápisnici. Je pravdou, že nejaké podozrenia i emócie okolo cigariet tam boli, ale tie Fero Čerman položil na stôl pred prokurátora Valášika a požiadal o expertízu. Ak je táto otázka sporná, navrhujem vypočuť ako svedkov JUDr. Gašparoviča, JUDr. Bereszeckého, JUDr. Kubála, JUDr. Ing. Turi-Nagy, JUDr. Detvaia, a JUDr. Langeru, ktorí pri tom museli byť prítomní.

List, ktorý bol čítaný na hl. pojednávaní v roku 1981 a ktorého anonymný pisateľ upozorňoval na Brázdovu psychickú likvidáciu nebol zaslaný prokuratúre, ako to tu prezentoval JUDr. Valášik. Tento list pisateľ poslal otcovi Romana Brázdu a tento ho predložil predsedovi senátu JUDr. Bilčíkovi. Z listu a jeho obsahu, ktorý sa neskôr absolútne naplnil bolo i teraz je zrejmé, že pisateľom mohol byť len niekto blízky vyšetrovaniu, kto nesúhlasil s takýmito špinavými postupmi a už v tom čase o nich vedel. Nik z obžalovaných ani ich rodín nemohol o takýchto veciach ani len tušiť, že existujú, nieto ešte vedieť, že sa v socialistickom štáte používajú. Tento prípad sprevádzal najvyšší stupeň utajenia, čoho svedkami sme dodnes.

Dr. Valášik žiadal na hlavnom pojednávaní v roku 1982 pre Dúbravického trest pri hornej hranici trestnej sadzby, ktorá bola 15 rokov. Dúbravickému súd uložil trest 18 rokov, teda o tri roky viac a Dr. Valášik sa proti tomuto trestu odvolal ako nízkemu a žiadal ešte vyšší trest. I na takejto maličkosti možno pozorovať vplyv tretích osôb.

Pod prokurátorským dozorom Dr. Valášika bol naďalej spracovávaný svedok **Lukáč Karabínoš**, hoci bolo známe, že tento svedok bol ťažký alkoholik, ktorý v roku 1976 svedčil a tvrdil že **opoznal Jána Hrmu**, ktorý bol takisto v tejto kauze nevinne obvinený a väznený. Dr. Valášikovi a jeho policajtom vôbec nevadilo tohto svedka opäť spracovávať proti Milošovi Kocúrovi, ktorý sa pod ich nátlakom priznal, že s Karabínošom prišiel do kontaktu. Pritom mjr. Hanko a npor. Šimek, ktorí stíhali a vyťažovali Jána Hrmu už v roku 1976, museli na tieto okolnosti JUDr. Valášika upozorniť. I toto je svedectvo, že Kocúr v prípravnom konaní počas vyšetrovania totálne rezignoval, keď súhlasil so všetkým, čo mu Jiskrovi vyšetrovatelia vložili do úst.

Opäť je len zarážajúce, že bývalý vyšetrovateľ svedok Koza, ktorý predstúpil pred senát tohto súdu dňa 23.10.2003 otvorene prehlásil, že Lukáč Karabínoš bol obyčajný alkoholik a nedôveryhodná osoba. Nikoho však nezaujímalo prečo nechali vo väzbe nevinného Jána Hrmu a spol. niekoľko mesiacov.

JUDr. Valášik predložil počas hlavného pojednávania v roku 1982 tzv. dôkaz **pachových stôp**.

Bol to nepodarený pokus **manipulovať dôkazmi**. Pachové stopy boli ako

dôkaz NS SSR v roku 1983 zrušené, ale opäť sa objavujú ako dôkaz v roku 1985 pri obnove procesu, kde senát KS právny názor súdu vyššieho stupňa nerešpektuje a tento dôkaz opäť použije pre svoje zamietavé stanovisko. Je vážne podozrenie, že tento dôkaz bol vykonštruovaný v roku 1981, pretože ak by bol takýto dôkaz zaobstaraný už v roku 1976, bol by vyhodnotený i v prípade obv. Jána Hrma. Toto sa však nikdy nestalo. Okrem iného, boli **pachové stopy Kocúra a Brázdu zaistené i na rifliach Ľudmily Cervenovej, ktoré dodala jej matka a s ktorými nik okrem policajtov nemohol prísť do styku.**

Ak prokurátor a policajti klamali v tomto prípade a tu niet pochybnosti, že klamali, akú záruku mohli poskytnúť, že v ostatných prípadoch neklamali a postupovali v súlade so zákonom?

Súdna znalkyňa Freyová vypočutá na hlavnom pojednávaní v roku 2003 nemohla vypovedať na otázky, ktoré jej položil tento súd, pretože znalkyňa nemala certifikát z odorológie. Najstarší vykonávací predpis týkajúci sa snímania pachových otláčkov existuje od roku 1977, čo potvrdila i vypočutá svedkyňa, teda ako sa v roku 1976 mohli zaistiť pachové otlčky psovodom Rožnovským je dodnes záhadou. Na základe predložených dôkazov tomuto súdu svedkovia príslušníci VB Šimek, Koza i Šimora zhodne uviedli, že okolie nálezu mŕtvoly Ľ.C. podrobne preskúmali so psovodom, pričom zaistili i nejaké predmety. O odorológovi sa nikto ani len nezmienil.

23.10.2003 priznal Dr Valášik na hlavnom pojednávaní, že je pravda, že zariadil, aby Lachmanna prepustili z výkonu trestu na slobodu, pretože spĺňal všetky zákonné podmienky nutné k PP. Teda priznal aj, že nejaká dohoda s Lachmannom skutočne existovala.

Ja som bol z výkonu trestu prepustený dňa 11.3.1988, teda z osemročného trestu mi bol odpustený iba rok a 4 mesiace. Sťažnosťou pre porušenie zákona sp. zn.: IV/1 Pz 740/88 – 9 zo dňa 7.9.1988 JUDr. Milan Valášik už ako riaditeľ odboru kontroly Generálnej prokuratúry SSR napáda uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn.: 2 To 117/88, kde cit.:“ Spáchanie tejto trestnej činnosti hlboko zasiahlo cítenie širokej verejnosti a vyvolalo nesmierne rozhorčenie nad brutalitou páchatel'ov“ a trvá na tom, aby som vykonal trest do poslednej hodiny.

Podľa uvedeného je zrejmé, že právne vedomie Dr. Valášika sa menilo podľa okolností, pričom právo na život a slobodu mal len ten, kto bol spolupracovníkom verejnej bezpečnosti a prokuratúry.

Pán Dr. Valášik nebol nezávislým prokurátorom okresnej prokuratúry Bratislava vidiek. Myslím si, že jeho služobný postup je učebnicovým príkladom, ba až výstrahou spochybnenia jeho prokurátorskej nezávislosti. Je jasné, že toto neskončilo len naším nespravodlivým odsúdením. Podmienky výkonu trestu, ktoré nám zabezpečil prokurátorský dozor pána Dr. Valášika, novopečeného námestníka krajského prokurátora si nepamätali v Leopoldove väzni, ktorí sedeli i v päťdesiatych

rokokoch. „To čo sa deje okolo Vás, to tu ešte nebolo. Vy sa už na slobodu nikdy nedostanete, toto je pre Vás konečná, Vás tu určite zlikvidujú“- boli slová znalých pomerov.

Dňa 24.10.2003 po 22 rokoch opäť predstúpil pred KS v Bratislave bývalý prokurátor Dr. Valašík, teraz ako svedok. Opäť dokázal a verejne priznal, že nikdy sa mu nepodarilo vymaniť zo závislosti tohto prípadu. Bodaj by aj nie. Dr. Valašík je dnes veľmi bohatý a úspešný človek. Je úplne samozrejmé, že vstupom do súdnej sieni sa opäť stretol so svojim svedomím.

22 rokov rozpráva JUDr. Valašík na verejnosti a pred médiami, ako sme sa v roku 1982 arogantne a povýšenecky správali pred súdom. Môžem každého ubezpečiť, že sme sa správali slušne. Boli sme pod absolútnou kontrolou a vyhrážkami šéfa eskorty por. Boťanského, okrem toho o všetkom sú zápisy v protokole predsedu senátu. Je zase druhou vecou, že prokurátor Valašík veľakrát počul od nás to, čo v živote od nikoho nepočul a vzhľadom na nezákonnosti v prípravnom konaní toho bolo viac než dost. Žiaľ, za neslušnosť sa v tých rokoch považovalo i povedať pred súdom pravdu, spôsobom, ako to len reč dovoľovala.

Od objavu DNA bolo z amerických väzení prepustených asi 80 nevinných väzňov, niektorí aj po 20-tich rokoch. Samozrejme, že pri takýchto udalostiach bývajú i média. Spoločným menovateľom správania sa hádam všetkých nevinne odsúdených boli slzy a hnev. **Obrovský hnev nie je arogancia!**

Príznakom najväčšieho hnevu je i pohrdanie. Ak môžem povedať sám za seba, priznávam, že pohrdam všetkými, ktorí túto nespravodlivosť zapríčinili. Nikdy som však nepohrdal súdom, tak ako to kedysi prezentovala tlač. V roku 1982 som sa pred súdom správal tak, ako sa správam i tu. Všetci sme boli totiž presvedčení, že niet inej možnosti ako nás oslobodiť. Ťarcha dôkazov bola tak vtedy ako aj dnes na strane obhajoby nie obžaloby.

Sťažnosť pre porušenie zákona podal v roku 1989 vtedajší Generálny prokurátor ČSFR pre neudržateľnosť obžaloby a rozsudku.

Policajti Nevie, ani mi nikto nevysvetlil, prečo prípad vyšetruvalo ministerstvo vnútra a nie prokuratúra, ktorej to zákonne prináležalo.

Na hlavnom pojednávaní v roku 1982, na otázku predsedu senátu Bilčíka, za akým účelom nás vyšetruvatelia navštevovali vo väznici MS bez prítomnosti advokátov Gerbel s Hankom vypovedali, že nám chodili čítať listy od manželiek a rodičov.

Keď vychádzali zo súdnej miestnosti, smiali sa nám do tváří. Dr. Bilčíka ani len nepohlo, že Hanko s Gerbelom chodili do Trenčína a Žiliny, cesta hore dole asi 500 km na služobnom aute v prítomnosti ďalších osôb za peniaze daňových

poplatníkov....atď.

Na tomto pojednávaní poprvýkrát vážili svoje slová.

Kde zobral por. Lamačka spisy? V novinách Pravda na nedeľu zo dňa 3.5.1991 je uvedené, že listoval vo zväzkoch plných zápisníc, uznesení, fotografií. Sekretariát ministra vnútra spochybňuje možnosť, že by mali bývalí vyšetrovatelia dnes prístup ku spisom.

Uznesenie o pribratí Dobrotku je zrejme antedatované dňom 28.7.1981 č .listu. 317, pričom tento dátum je zjavne prepisovaný čiernym perom. Uznesenie je podpísané por. Lamačkom. Tento dokument je v rozpore sa znaleckým posudkom, ktorý vypracoval doc. Dobrotka, kde priznáva, že uznesenie, ktorým bol poverený k vypracovaniu posudku pochádza zo dňa 14.7.1981.

Nezdá sa mi slušné ani spravodlivé, aby bývalý šéf inšpekcie Mitro dával o nás vyjadrenia bez toho, aby nás čo len videl a vypočul.

Nezmysly.

Nie je až priveľkou náhodou, že dve obete komunistických zločincov, ktoré mali byť svedkyne pri trestnom čine vraždy, byť na nejakom priváte a tam tancovať striptýz, baliť mŕtvolu Ľ.C. do zelenej deky, jedna /Dana Miezgová/ v prípade Hrmo a spol., druhá /Viera Zimáková/ v prípade Brázda a spol. sa v školskom roku 1977/1978 spolu ocitnú na jednej izbe v ŠD Ľudovíta Štúra. Je až obdivuhodné, kam siahali chápadlá štátnej bezpečnosti.

Je však aj zrejmé, že štátna bezpečnosť kontakt týchto dvoch budúcich lekárrok schválne naraďčila, aby jedna druhej odovzdala informácie, pre ktoré si po rokoch prišli eštébaci Jiskra a spol.

Potom, čo vyšetrovanie týkajúce sa použitia fyzického násillia prevzali vyšetrovatelia prokuratúry JUDr. Kupka a JUDr. Segeč, spis zn.: Vp38/81, obaja menovaní, t.j. mjr. Hanko a mjr. Hubcej sa priznali, že prevádzali so mnou výsluchy a termíny týchto výsluchov, vrátane poznamenaných časov začiatku a konca jednotlivých výsluchov sú obsiahnuté v tomto spise. Môžem teda jednoducho dokázať, že obaja majori na hlavnom pojednávaní Predsedu senátu JUDr. Bilčíka oklamali, keď vypovedali, že žiadne výsluchy neprevádzali, ale chodili mi čítať listy od manželky.

Mjr. Hubcej dňa 24.10.2003 **priznal, že mi pri výsluchoch indukoval čo mám vypovedať** na otázky, ktoré mi kládol. On to však nazval odovzdávaním informácií, ktoré vypovedali iní obvinení. Priznal taktiež, že spisy študovali už od marca, kedy bol za týmto účelom prizvaný do Bratislavy.

Máme informácie, že toto štúdium spisov organizoval generál Pješčak, aby boli z týchto spisov vytriedené a odstránené všetky dokumenty, ktoré jednoznačne vyvracali verziu, ktorej bol tvorcom.

Dovolím si však upozorniť, že celý tento prípad je o takýchto svedectvách a takýchto spôsoboch, pretože to sa týka aj informácií podsúvaným verejnosti ohľadom JUDr. Motejla. Prípad Cervanová je od samého počiatku evidentný justičný zločin a tí, ktorí participovali na jeho vzniku to veľmi dobre vedeli i vedia. Že pracovali nečestne a potrebovali zakrývať svoje činy, tomu svedčí najvyšší stupeň utajenia a to nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní v roku 1982.

Dodnes nebolo vysvetlené, ako je možné, že podľa záverov vyšetrovateľov a dozorujúceho prokurátora mŕtvola poškodenej plávala dolu prúdom v rieke Čierna voda asi 2 kilometre a akoby zázrakom sa zastavila pri svojich veciach. To nebolo nikomu z vyšetrovateľov ani trochu nápadné, takýto nezmysel???

Tu sa nachádzal aj ďalší kus šnúry na prádlo o ktorom experti nevedeli zistiť, či je totožný s tým kusom, ktorým mala ruky zviazané poškodenej. Bola to však rovnaká šnúra tak čo do materiálu, ako aj do počtu a tvaru prameňov, z čoho plynie logický dohad, že poškodenej L.C. jej vrahovia zväzovali niekde v blízkosti miesta, kde bola aj nájdená jej mŕtvola. Obe šnúry na prádlo boli v celkovej dĺžke rovných 10 metrov, čo je vlastne jeden kus obchodného balenia a z toho všetkého vyplýva, že tí ktorí zavraždili L.C. jej ruky zväzovali len pár metrov od miesta kde bola nájdená. V kriminalistickej expertíze je síce napísané, že sa nedá zistiť, či šnúra na prádlo nájdená na smetisku je totožná so šnúrou, ktorou mala ruky zviazané L.C., ale s najväčšou pravdepodobnosťou tomu tak bolo.

Možno aj preto boli všetky doličné predmety v roku 1986-7 zničené. Ja, Čerman, Andrášik a Kocúr sme podali sťažnosť, proti uzneseniu, ktorým nám bolo oznámené, že doličné predmety ako aj predmety patriace poškodenej, ktoré boli nájdené v Kráľovej pri Senci mali byť zničené. Na týchto predmetoch, ktoré vyšetrovatelia nechali i napriek našim sťažnostiam skutočne zničiť, sa nachádzali i biologické stopy DNA, ktoré by dnes určite vniesli do tohto prípadu viac svetla. Podotýkam, že zničenie týchto dôkazov sa zrealizovalo v tesnom období potom, čo boli navrhnutí kandidáti na Nobelovú cenu mieru za objav kyseliny dezoxyrybonukleovej. Ak mal niekto záujem tento prípad neobjasniť, boli to v prvom rade tí, ktorí nechali mŕtvolu spopolniť v čase, keď sa vyšetrovanie ešte ani poriadne nezačalo. I táto skutočnosť podporuje dojem, akoby bolo všetko už v tom čase jasné a prípad sa musel len a len uzatvoriť.

Nik sa dodnes nezaoberal faktom, že v hlásení federálnej kriminálnej ústredne najvyšším straníckym orgánom / tzv. Zvod-ka ÚV KSČ / v tejto veci, bola mŕtvola poškodenej popísaná ako zohyzená, znetvorená a dorezaná. Náš pražský zastupujúci obhajca JUDr. Vrba držal túto „Zvodku“ v rukách a bol oboznámený s jej obsahom.

Nik sa dodnes nezaoberal faktom, že na mieste činu boli nájdené gumené rukavice, z ktorých bola zistená krvná skupina B a táto nepatrila ani jednému z obžalovaných.

Nik sa dodnes nezaoberal faktom, že na mŕtvole poškodenej boli nájdené vlasy, ktoré nepatrili ani jednému z obžalovaných.

Nik sa dodnes nezaoberal faktom, že medzi vecami, ktoré patrili poškodenej a našli sa na smetisku, bol liek Thyreoglobulin. Komu patril tento liek, resp. kto trpel ochorením štítnej žľazy zistené nebolo.

MUDr. Kollárová vypovedala na tomto hlavnom pojednávaní, že ju vyšetrovatelia navštívili s akýmsi kriminálnikom. Len pre vysvetlenie, ten kriminálnik bol s najväčšou pravdepodobnosťou por. Taliga, pretože nielenže on tak vypadal, on sa tak aj správal. Som znechutený, že Taliga nosí ešte služobný preukaz polície slovenskej republiky v hodnosti kapitána.

17.6.1982 por. Bořanský, bachar a šéf eskorty si sťažoval u predsedu senátu, že počas konfrontácie sa Kocúr uprene díva na Brázdu a Lachmanna pri konfrontácii s Čermanom. I takéto nezmysly poukazujú na ovzdušie, v ktorom sa pojednávalo v roku 1982.

V roku 1.10.1987 navštívil rodinu Františka Brázdu konfident štátnej bezpečnosti, ktorý sa predstavil pod menom Jurkovič. Tento pán bol v Nitre „známa firma“ a bol charakteristický i tým, že mal protézu pravej nohy. Bol ponúknúť svoje služby. Za 117 000.- Kčs sľuboval vnieť do prípadu svetlo. Dušoval sa, že za tieto peniaze sa jeho ľudia dokážu postarať, aby bola Ľudmila Cervanová ukázaná vo viedenskej televízii. Rozprával, že všetci obvinení okolo Romana Brázdu boli sledovaní ešte ako stredoškólači a materiálov na ich zaistenie bolo viac než dost. Po návšteve Františka Brázdu odišiel tento pán do rodinného domu v Nitre na Inoveckú ul.č. 22, kde bol pravdepodobne konšpiračný byt štátnej bezpečnosti, pretože individuá formátu „Jurkoviča tam bolo vídať veľmi často. Podotýkam, že do tohto bytu bol vtiahnutý pri jednom zo zadržaní i Juraj Lachmann, pričom sa musel podrobiť osobnej prehliadke.

Jeden z bývalých vyšetrovateľov, dnes už plukovník polície, pri našom poslednom stretnutí po tom, čo vypovedal pred týmto senátom, pred touto budovou strelil do jedného z nás špačok z cigarety so slovami: „ My Vám prišijeme ešte aj 3 vraždy!“

Štatistika

7 odsúdených: Brázda a spol. 108 rokov nepodmienečne / navrhované

3 tresty smrti /

1 korunná svedkyňa MUDr.Vozárová, 2,5 roka nepodmienečne

- 1 svedok Vozár zrážky zo mzdy
- 5 emigrantov nepodmienečne / Varga, Kaník, Verčinský, Klec, Pavlovčák /
- 4 korunní svedkovia boli pri výsluchoch bití /Urbánek, Škrobánek, Varga a Okenka /
- 21 svedkov bolo pod stálym psychickým nátlakom
- 2 svedkyne počas výsluchov potratili / vyšetrovatelia vedeli, že terorizujú tehotné ženy /
- 1 svedkyňa väznená a terorizovaná počas dojčenia / Vozárová /
- 4 svedkyne mali na priváte tancovať striptýz, baliť mŕtvolu do zelenej deky a pod. v zmysle prac. verzie Pješčaka a Pálku / Vozárová, Miezgová, Benová, Kollárová/ U Dany Miazgovej sa bol generál Pješčak dokonca ospravedlniť.
- 2 postihnutí /Jolana a Michal Andrášikovi/ trestne stíhaní za útok na verejného činiteľa, pričom šírili len pravdu o tejto kauze

Dohromady 39 priamo postihnutých a to som nezarátal postihnutých zo skupiny nevinne obvineného Jána Hrma.

Vážený senát, mal som 27 rokov, keď ma policajní zločinci zatkli, bezdôvodne obvinili a uvalili na mňa väzbu. Až po dvoch týždňoch môjho väznenia boli proti mojej osobe vykonštruované obvinenia, ktoré zakladali dôvodnosť väzby.

Chceli po mne jediné, a síce aby som svedčil proti skupine Brázda a spol.: „My vieme, že sú to vrahovia, len im to nevieme dokázať. Vy nám v tom pomôžete a my Vás za to prepustíme na slobodu“. Toto som ja kategoricky odmietol.

14.7.1981 ma demonštratívne obvinili z obmedzovania osobnej slobody, pričom čakali z mojej strany, že s nimi začnem spolupracovať.

Aby mi dokázali, že to myslia vážne, 17.7.1981 ma obvinili z trestného činu znásilnenia.

Keďže nepomohlo ani to, začiatkom decembra pri ukončení vyšetrovania a oboznamovaní sa so spisom som prevzal obvinenie z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom.

V júni 1982 ma postavili pred súd, aby mi dokázali, že som nebezpečný a podvratný živel. Nikdy som nepripustil žiadnu účasť na akomkoľvek páchaní trestnej činnosti. Nikdy som nedopustil ani nedopustím, aby to čo si myslím, hovorím alebo píšem bolo podriadené rozkazom samozvaných diktátorov, ctižiadostivých prokurátorov a policajtov, ktorí chceli i chcú kontrolovať myšlienky, alebo akémukoľvek druhu cenzúry, ktorú doporúčujú. Sloboda môjho myslenia nebola na predaj za lístok podpísaný JUDr. Milanom Valášikom, kde stálo: „Obžalovaný úkol splnil, doporučujem oslobodiť.“ Podotýkam, že nedotknuteľnosť môjho myslenia bola neodlúčiteľnou súčasťou mojej občianskej nedotknuteľnosti. Nie som len jedným zo siedmich alebo ôsmich postihnutých. Som nútený vystupovať ako

predstaviteľ 16-tich miliónov Čechov a Slovákov, pretože nezákonný postup týchto orgánov ma spojil s každým iným občanom. Ak som mohol byť zlikvidovaný ja, mohol byť zlikvidovaný ktokoľvek.

Ako väčšina občanov trval i trvám na svojom práve slúžiť svojej vlasti spôsobom, ktorý považujem za najlepší a najčestnejší. Som hlboko presvedčený, že práve preto, že som vždy prechovával i prechovávam takéto presvedčenie, preto som bol postavený pred tento súd. Je to tá viera, ktorú sa snažili i snažia vyplieniť Pješčak s Valašíkom, aby odstránili riadne čestné myslenie a nastolili teror a diktatúru. Moje názory nie sú v tomto prípade vecou o ktorú tu ide. Vec o ktorú tu ide je moje právo na vlastné názory. Je zrejmé, že tu ide vlastne o manipuláciu človekom o cenzúru jeho myslenia a následnú kontrolu, teda o spôsoby, ktoré sú vlastné diktatúram a policajným štátom. Som však presvedčený, že je povinnosťou každého človeka, zvlášť kresťana, aby bdel nad slobodou vedomia i svedomia i pre druhých, ak si ju chce uchovať sám pre seba.

Atmosféra, ktorú vytvorili okolo seba Pješčakovi vyšetrovatelia bola nedýchateľná. Útlak, teror, násilie, vydieranie, diskriminácia, ovzdušie, v ktorom nachádza priestor len tyrania za tajný príslub poslušnosti, kde nemôžu ľudia dôverovať svojmu telefónu, kde sa starí priatelia váhajú k sebe prihlásiť, kde sa ľudia môžu dôverne porozprávať len v idúcich autách alebo pod šírim nebom. Pravdou je i to, že tento teroristický spolok nevyšetroval vraždu, ale ľudí. Bol vyšetrovaný ich súkromný život. Kladenie akýchkoľvek otázok, týkajúcich sa presvedčenia a názorov bolo mimo právomoci tohto vyšetrovania. I tu bolo uzurpované právo, ktoré bolo historicky odoprené každému vyšetrovaniu tohto druhu – právo zasahovať do práv, výsad a imunity československých štátnych občanov. Spolok generála Jána Pješčaka nevyšetroval násilie únosy a vraždy, vyšetroval len vážne a neochvejné občianske zmýšľanie. A práve preto, že som sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti ani proti zdraviu, ani proti životu, ani proti svojim spoluobčanom, preto som musel byť postavený pred tento súd. Stal som sa rukojemníkom vlastnej slušnosti.

Nie som nikomu dlžníkom, nemám sa nikomu za žiaden zlý skutok ospravedlňovať, nič zlé som nikdy neurobil. Som tu veriteľom a hájím len a len svoju česť.

Tento proces sa však ani zďaleka netýka len siedmich osôb, ktoré sú tu komunistickým i demokratickým štátom 23 rokov perzekvované. Týka sa aj ich rodičov, manželiek a detí, týka sa ďalšieho blízkeho i vzdialeného príbuzenstva, týka sa každého slušného človeka, ktorému nie sú osudy iných ľahostajné.

Je Vašou posvätnou povinnosťou, aby ste dokázali celej českej i slovenskej verejnosti, že v roku 1982 sa mi nedostalo spravodlivého súdu, súdu požadovaného československým ústavným právom.

Pavel Beďač

Prílohy odovzdané súdu: 1/ Článok Fera Šebeja ,
2/ Fotokopia Autoaktuál č.22/2003 zo dňa 27.5.2003
3/ Prepis rozhovoru s JUDr. Valašíkom z roku 1990